

វិញ្ញូឡូឌម ទុំមឡុំ

東方白龍傳奇

សិវិសិវិសិវិ

សិវិសិវិសិវិសិវិ

ទុំមឡុំ

วิญญูชน จอมปลอม

东方白龙传奇

ฉางเยว่

ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนึ่ง ไม้ไผ่ และ
กระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พกพาได้สะดวก
และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์
ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้
คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน
ทั้งทางความคิดและสังคม

มัดใจไว้ด้วยรัก

ลำดับที่ 282

วิญญูชนจอมปลอม

โดย ฉางเยว่

พิมพ์ครั้งแรก : มีนาคม 2563

ราคา 375 บาท

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-3980-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลภิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เฉติยา โลภิตสถาพร ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ : รศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร

หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุธาดา ใจสุข ทรัพย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิไลวรรณ ใยดี พิสูจน์อักษร : ปวีณา พงศ์ทองเมือง

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดทอง ภาพปก : BeeYong รูปเล่ม : นิพัทธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี.พี.เอ็น (1991) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapombooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapombooks.editor@gmail.com

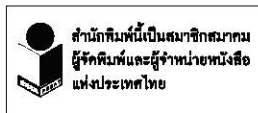
www.satapombooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

คำนำนักเขียน

‘วิญญูชนจอมปลอม’ หมายถึง ผู้ที่เสแสร้งว่าเป็นคนดี แต่แท้จริงแล้วตัวเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น คนที่เคยอ่านนิยายจีนคงจะเคยเห็นคำนี้อยู่บ่อยๆ ตอนที่ตัว ‘ฉางเยว’ เริ่มวางพลอตนิยายเรื่องนี้ ก็คิดเหมือนกันว่าจะตั้งชื่อเรื่องอะไรดี ไปๆ มาๆ จนสุดท้ายมาเจอคำนี้เข้า และคิดว่าต้องเป็นชื่อนี้เท่านั้น! เพียงแค่ชื่อก็สามารถสื่อความเป็นตัวละครทั้งตัวนางเอกและพระเอกออกมาได้

วิญญูชนจอมปลอม เป็นนิยายจีนแนวแฟนตาซี มีเรื่องราวความรักระหว่างมนุษย์กับเทพที่มีการเข้าใจผิดกันเมื่อชาติอดีต ต่อมาได้รับโอกาส (?) กลับมาพบเจอกันในชาติปัจจุบันอีกครั้ง ทว่าเรื่องราวในอดีตกลับตามหลอกหลอนดูเงาตามตัว ไหนจะต้องสะสมพลังเพื่อให้อยู่รอดในยุคสมัยอันโหดร้ายอีก ไหนจะอุปสรรคมากมายที่คอยขัดขวางความสำเร็จ สุดท้ายแล้ววงล้อแห่งโชคชะตาจะหมุนไปในทิศทางใด ปลายพู่กันลิขิตขึ้นอยู่กับสวรรค์หรือมนุษย์ผู้หนึ่งกันแน่

วิญญูชนจอมปลอม นับว่าเป็นนิยายที่ยาวและยากที่สุดเท่าที่ฉางเยวเคยแต่งมา ทั้งนี้ต้องขอบคุณพี่ๆ จากกองบรรณาธิการหลายๆ ที่ช่วยปรับแก้จนนิยายเรื่องนี้ออกมาสมบูรณ์ พวกพี่ๆ ทำงานกันหนักมากจริงๆ ค่ะ แหน่หนอน

ว่าที่สำคัญเลยคือขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ติดตามและสนับสนุนนิยายเรื่องนี้
พวกคุณเป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้ฉางเยว่เดินหน้าต่อไป ขอบคุณมากๆ
นะคะ

ฉางเยว่

ตัวอย่าง

ตัวอย่าง

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

ระดับพลังทั้งมนุษย์และสัตว์อสูร

สีแดง สีส้ม สีเหลือง สีเขียว สีน้ำเงิน สีคราม สีม่วง สีดำ สีเงิน สีทอง สีขาว
(สามชั้นย่อย - ต่ำ กลาง สูง)

ระดับไอสธ คัสตราวุธ ค่ายกล สัตว์อสูร

พื้นฐาน ปลูฟี นภา เทวะ มหาเทพ

สำนักสำคัญ

แดนศักดิ์สิทธิ์ทั้งสี่

แดนเทวะไอสธ - โดดเด่นเรื่องการปรุงยา มีเทพซิงหลงเป็นผู้ปกป้องรักษา

แดนเพลิงสวรรค์ - โดดเด่นเรื่องการหลอมคัสตราวุธ

แดนวังหมันต์ - โดดเด่นเรื่องการสร้างค่ายกล

แดนขุนเขากระบี่ - โดดเด่นเรื่องการหลอมคัสตราวุธ

แดนต้องห้ามทั้งสอง

สำนักسابโลहित

สำนักหนานอี่ - โดดเด่นเรื่องควบคุมสัตว์อสูร

บทนำ

“ว่ากันว่าตอนที่เทพผานกูดับซันธ์ ตาซ้ายก่อกำเนิดเป็นดวงอาทิตย์
ตาขวาเป็นดวงจันทร์ ร่างทอดกายเป็นสี่แดนศักดิ์สิทธิ์ หกแคว้นแคว้นตั้ง
ตระหง่านอยู่ท่ามกลางทะเลแห่งความตาย” ราชครูผสมชาวโพสนอธิบายอย่าง
ตั้งใจ เขากวาดตามองทั่วห้อง มีเด็กตั้งใจเรียนอยู่ราวสี่ห้าคน องค์หญิง
องค์ชายและชนชั้นสูงเหล่านี้ขอแค่ไม่ก่อควนในห้องเรียนเขาก็ปลื้มใจจน
น้ำตาแทบไหล “แคว้นเฟิงของพวกเราอยู่ทางใต้ของดินแดน ฟิงตะวันออก
ติดกับแดนศักดิ์สิทธิ์”

เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบก้มหน้าลงซ่อนแวตาทงูตหงิดรำคาญใจ ตั้งแต่
นางก้าวเข้ามาในห้องจนถึงยามนี้ สายตาที่นำรำคาญพวกนั้นก็ไมยอมละ
ไปไหน หน้าซ้ำเนื้อหาที่ราชครูสอนวันนี้ก็เป็นเรื่องพื้นๆ ที่ควรรู้ตั้งนานแล้ว
เหตุใดต้องเอามาสอนในห้องด้วย

มีแต่พวกน่าเบื่อ!

เฟิงซิงจุ่มปลายพู่กันลงบนหมึก ตัวตัวข้อมืออย่างคล่องแคล่วก็ได้เป็น
ภาพดินแดนผานกูดตามที่ราชครูสอน ซ้ำยังมีความละเอียดกว่าในเรื่องสัดส่วน
และตำแหน่งที่ตั้งแคว้น และยังมีสถานที่สำคัญทั้งเทือกเขาเฟิงเสียน ทะเลสาบ

ซีหู ทะเลทรายมรณะ และป่าไม่หลิน

ดวงตาคู้งามมองไปยังทิศตะวันออกกราวกับจะมองไปให้ถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์ประจำทิศนั้น

หลังจากอาจารย์ประกาศจบการสอน เด็กน้อยหลายคนที่สลบไปสลบไปตั้งแต่เริ่มเรียนก็ตั้งกายตื่นขึ้นมาราวกับต้นไม้ที่เขยวเอนได้ น้ำ เด็กชายจำนวนไม่น้อยรีบตรงเข้ามาห้อมล้อมเฟิงซี

“องค์หญิง หลังจากนี้ไปเที่ยวเล่นที่จวนกระหม่อมหรือไม่พะยะคะ เมื่อวานท่านพ่อเพิ่งลาพักแค่สี่ปีมาได้” เด็กชายสวมชุดผ้าไหมหุรหุทากล่าว ดวงตาคู้งามเต็มไปด้วยความคาดหวัง

“สมกับเป็นแม่ทัพเฮ้อ ช่างกล้าหาญยิ่งนัก”

“เช่นนั้นจวนท่านไม่เอ็งอันตราयरอกหรือ” เด็กคนอื่นแหวกทางหลบเป็นแนว เผยให้เห็นเด็กชายผู้มาใหม่ ท่าทางสุภาพเรียบร้อยสมกับเป็นคุณชายจากจวนเสนาบดี “องค์หญิง กระหม่อมได้ยินมาว่าหอเทียบพู่มีภาพวาดของปรมาจารย์ไขวมาจัดประมุข กระหม่อมมีเทียบเชิญอยู่สามใบ ขออาสาเป็นผู้พาพระองค์ไปเปิดหูเปิดตาดีหรือไม่พะยะคะ”

“เฮ้อะ! ภาพวาดไร้ชีวิตนั้นไม่เห็นจะน่าสนใจ”

“ภาพวาดของปรมาจารย์ไขวแต่ละภาพนั้นสมจริงราวกับมีชีวิต บัณฑิตหัวใต้หล้าต่างยกย่องให้ท่านเป็นจิตรกรเอกอันดับหนึ่งของดินแดนผานกู่ องค์หญิงทำเองก็ทรงชื่นชอบการวาดภาพเป็นพิเศษ จึงเสื่อมใส่ปรมาจารย์ตลอดมา ความคิดของบัณฑิตอย่างพวกเราเกรงว่าชาวยุทหรืออย่างคุณชายคงไม่เข้าใจ”

เด็กชายคนแรกหน้าซีด องค์หญิงหลงใหลการวาดภาพมากเพียงใด เขานั้นรู้ดี บนโต๊ะก็ยังมีภาพแผ่นที่ผานกู่ที่หมึกยังไม่แห้งอยู่ด้วย เขาดูถูกภาพวาดของปรมาจารย์อะไรนั้นขนาดนี้ นางต้องไม่พอใจเขาเป็นแน่

“คุณชายทรงไม่ทราบว่างานประมุขเริ่มเวลาใดหรือ”

คุณชายทรงกรอयी้มมุปากอย่างพึงพอใจ ส่วนคุณชายน้อยเฮ้อนั้น

อยากจะมุดดินหนีไปจากที่นี่

“อีกราวสองชั่วโมงพะยะค่ะ”

“เช่นนั้นข้าจะแวะไปจวนคุณชายเสื่อก่อนแล้วค่อยไปงานประมุขก็แล้วกัน” เฟิงซียืนขึ้น ทำทางสุภาพเรียบร้อยแฝงไปด้วยความอ่อนช้อยของนาง ทำให้เด็กชายหลายคนต่างมีสีหน้าเคลิบเคลิ้ม นางก็ม้วนหน้ารู้สึกผิด “ขออภัยคุณชายทั้งสองด้วยที่ข้าสองจิตสองใจเลือกอย่างใดอย่างหนึ่งไม่ได้”

เห็นคนงามที่เป็นดังดวงใจ ใจเด็กชายทั้งสองพลันอ่อนโยนวบวบ เร่งรีบปลอมประโลมนางให้คลายโศก

“เฮอะ! เสสส์”

“พี่สี่จะไปด้วยกันหรือไม่พะยะ”

“ใครจะอยากไปกับคนเสสส์ร่ำไรอย่างเจ้ากัน เรื่องที่เจ้านำความเท็จไปฟ้องเสด็จพ่อข้ายังไม่คิดบัญชีกับเจ้าเลย!” เด็กหญิงวัยสิบเอ็ดขวบในชุดกระโปรงสีชมพูอ่อนนั่งกลดลลายด้วยต่ายเงินหุรหุระตะคอก พร้อมกับกระหึบเท้าด้วยความโมโห “พวกคนสกุลเหลียนนี้เป็นนางจิ้งจอกกลับชาติมาเกิดกันหรืออย่างไร?”

เกิดมาพร้อมด้วยรูปโฉมจนทำให้ผู้คนริษยา พระมารดาของนางถูกแย่งชิงความโปรดปราน นางก็ถูกพระบิดาลงโทษ ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นเพราะคนสกุลเหลียน!

“พี่สี่ เรื่องที่ท่านโอบนางกำลงจนตายเป็นความจริงนะพะยะ ข้าไม่ได้โกหกเสียหน่อย” แต่เดิมเรื่องให้เกิดความจริงเล็กน้อยเท่านั้นเอง “อีกอย่าง... ข้าแซ่เฟิง”

“เจ้า!”

“หนึ่งอิจฉา สองไร้มารยาท สามไร้คุณธรรม สามหลักสตรีผู้ดีงามแห่งแคว้นเฟิง พี่สี่ประพฤติไม่ได้สักข้อเลยนะพะยะค่ะ”

ที่หน้าประตูห้องเรียนยามนี้มีเด็กชายรูปลักษณะโดดเด่นปรากฏขึ้นอีกหนึ่งคน หากเทียบดูแล้วพบว่าเขามีใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกับเฟิงซีเป็น

อย่างมาก

“น้องหก เหตุใดเจ้าจึงกลับมาซ่านักเล่า” เฟิงซีเดินไปหาผู้มาใหม่ด้วยความเป็นห่วง

เฟิงหยวนน้องชายของนางไปร่ำเรียนวิชากับผู้สูงส่งที่เรือนกายอยู่ในชนบท ช่วงนี้จะมีพิธีสำคัญ เขาควรจะกลับมาตั้งแต่สองวันก่อนแล้ว นางกับพระมารดานอนฝันร้ายมาสองคืนติด เกรงจะเกิดเรื่องไม่ดี ออกกริบเร่งไปถามให้รู้เรื่อง ดิดที่อีกฝ่ายส่งจดหมายมาบอกว่าไม่เป็นอะไร

“พอดีระหว่างทางเกิดเรื่องยุ่งยากนิดหน่อยเลยทำให้ล่าช้าไป ข้าขอโทษที่ทำให้พี่หญิงต้องเป็นห่วง”

“ไม่เป็นไร เจ้ากลับมาก็ดีแล้ว”

เรื่องยุ่งยากที่ว่าคงไม่พ้นมีคนลอบสังหารเป็นแน่ น้องชายคนนี้อายุเพียงสิบเอ็ดขวบกลับถูกไล่ล่าไม่รู้กี่รอบต่อกี่รอบ หากเป็นเด็กบ้านอื่นคงได้ใช้ชีวิตอย่างสนุกสนาน เมื่อถือกำเนิดในราชวงศ์ การจะกระทำการสิ่งใดก็ต้องระวังไปทุกฝีก้าว หน้าที่ที่พลาดพลั้งนั้นหมายถึงความตาย

“พี่หญิง ท่านผู้นี้ให้ความช่วยเหลือข้าระหว่างทาง”

“ภาพนี้ผู้ใดเป็นคนวาด” น้ำเสียงราบเรียบดังขึ้น เด็กหนุ่มวัยสิบห้าสิบหกพิจารณาภาพวาดบนโต๊ะด้วยความสนใจ เหมือนยังไม่เห็นสิ่งที่แสดงว่าเฟิงวาดได้ไม่นาน

“ปะ...เป็นน้องห้า” องค์หญิงสี่ตอบ

สวรรคต! ตั้งแต่นางเกิดมายังไม่เคยพบเจอบุรุษที่รูปร่างโตเต๋นถึงเพียงนี้มาก่อน ใบหน้าเกลี้ยงเกลาสวมบุรุษแบบ คิ้วเข้มคมประดุจกระบี่ ดวงตาดอกท้อคู่งาม งามเสียจนหากสตรีใดได้มองเข้าจะถูกช่วงชิงหัวใจไปในชั่วพริบตา เพียงเขย็นอยู่ในห้องก็ราวกับดวงอาทิตย์เปล่งแสงเจิดจ้าจนไม่อาจละลายตาไปจากเขาได้ ผู้ชายคนอื่นเมื่อเทียบกับเขาก็เหมือนดาวดวงน้อยด้อยแสงบนท้องฟ้าในยามกลางวัน

ผู้ชายเช่นนี้จะต้องเป็นของนาง!

“เป็นองค์หญิงหรือ” เขาหันมามองเฟิ่งซี
เฟิ่งซีตกตะลึงไปชั่ววู้อีใจ ก่อนจะรวบรวมสติกลับมา สวรรค์ช่างรักใคร่
คนผู้นี้ยิ่งนัก ตลอดชีวิตนี้และชีวิตก่อนยังไม่เคยเจอผู้ใดมีรูปโฉมชวนตะลึง
เท่าเขามาก่อน

“ไม่ทราบว่าคุณชายมีสิ่งใดจะชี้แนะข้าหรือ”

“องค์หญิงวาดผิดไป”

“ผิดหรือ” เฟิ่งซีขมวดคิ้ว

“ปัจจุบันโม้หลินเหลือพื้นที่เพียงสามในสี่จากอดีต ทะเลสาบซีหูก็
แผ่ขยายครอบคลุมพื้นที่ตะวันออกมากกว่านี้” เขากล่าวออกมาทีละอย่าง
นัยน์ตากะจ่างใสราวกับสามารถมองเห็นได้ทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งจิตใจอัน
ซับซ้อนที่ยากหยั่งถึงของมนุษย์ “ภาพนี้ดูคล้ายดินแดนผานกู่เมื่อหนึ่งหมื่นปี
ก่อนมากกว่า”

เป่รียัง!

เฟิ่งซีตัวชา เหมือนความลับของตนถูกเปิดเผยออกมาทั้งหมด ทว่า
เพียงครู่เดียวก็เรียกสติกลับมาได้

“เคยเห็นจากตำราเก่าแก่เล่มหนึ่ง”

“องค์หญิงช่างขยันหมั่นเพียรยิ่งนัก ขนาดตำราเก่าแก่ถึงเพียงนั้นยัง
สนใจ” เด็กหนุ่มยิ้มอ่อนโยน

เฟิ่งซีรู้สึกเหมือนตนกำลังถูกจับผิด ก่อนจะกลืนความไม่พอใจลงไป
ในท้อง แล้วตอบกลับตัวรอยยิ้ม

“คนรุ่นปัจจุบันมีทุกอย่างในวันนี้เพราะคนรุ่นก่อน ด้วยเหตุนี้พวกเรา
จึงต้องเรียนรู้ประวัติศาสตร์รากเหง้า นอกจากจะรำลึกถึงบรรพบุรุษแล้ว ยัง
เรียนรู้เพื่อไม่ให้ดำเนินไปสู่หนทางที่เลวร้ายซ้ำรอยประวัติศาสตร์”

ดังนั้นทุกวันนี้นางจะต้องสวมหน้ากากเพื่อจะได้มีชีวิตรอดในสังคมที่มี
การแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นไม่เว้นแต่ละวัน หากเดินผิดพลาดแม้แต่ครั้งเดียว
อาจหมายถึงความตาย

“องค์หญิงทรงพระปรีชาจริงๆ กระทบผมเสียเว่รคารวะองค์หญิง”
 ไม่ยอมบอกแน่ตัวเองหรือ
 “ข้าองค์หญิงห้าเฟิ่งซี่ ขอบคุณคุณชายที่ช่วยเหลือน้องชายข้า”

ตัวอย่าง

หนึ่ง

แย่งของกับองค์หญิง เอาความกล้ามาจากที่ใด

เฟิงซีไปเยือนจวนแม่ทัพเพื่อชมพยับคัมภีร์ที่แสนหายาก จากนั้นก็ไปหอทียนฟูเพื่อประมวลภาพวาดปรมาจารย์โฆ่วที่ตนชื่นชอบ

ว่ากันว่าหากอยากได้ของประมุลล้ำค่าหายากให้มาที่หอทียนฟู ทั้งเมื่อยาคุณภาพสูง อาวุธวิเศษ ค่ายกล ล้วนมีให้พบเห็นจนจินตา เนื่องจากหอทียนฟูมีผู้ยิ่งใหญ่หนุนหลังอยู่จึงสามารถหาทรัพยากรได้จำนวนมาก รวมทั้งกำลังคนมากฝีมือคอยกำกับดูแล คนโง่เท่านั้นที่กล้าเข้าไปหาเรื่อง

หอทียนฟูจะจัดงานประมุลทุกๆ เดือน เทียบเชิญจะถูกส่งไปยังผู้มีอำนาจทั่วแคว้น บ้างก็มีขายในตลาดมืดด้วยราคาสูงเกินจินตนาการ ที่วังหลวงเองก็มีเทียบเชิญอยู่เช่นกัน นางจึงไม่ต้องใช้เทียบเชิญจากคุณชายทรง

“กระหม่อมขอเทียบเชิญน้อยพะย่ะค่ะ”

เฟิงซียื่นเทียบเชิญให้ผู้ดูแลอย่างไม่อึดออด ทุกคนผ่านเข้าไปอย่างง่ายดาย

“คุณชายท่านนี้ไม่ทราบที่ท่านมีเทียบเชิญหรือไม่” คุณชายทรงหันไปถามคุณชายหน้าตาหล่อเหลาที่ติดสอยห้อยตามมา แม้ตนจะไม่พอใจคนผู้นี้เท่าไรนัก แต่ก็จำต้องเก็บอาการไว้

“ไม่มี”

“คุณชายอาจไม่ทราบว่าจะหากไม่มีเทียบเชิญก็ไม่สามารถเข้าหอเทียบพู่
ได้”

“พี่ทรงอย่าอธิบายเลย คนเขามาจากต่างถิ่นคงไม่เข้าใจกฎเกณฑ์อะไร
พวกนี้” คุณชายเสเพลอีกคนหนึ่งมองด้วยสายตาดูเหยียดหยาม คุณหญิงคุณชาย
ด้านหลังก็หัวเราะตามอย่างสนุกสนาน

เฟิงซีขมวดคิ้วพลาบปลั่งเข้าไปในสามสี่เตี้ยริมหยิบเทียบเชิญอีกใบ
ออกมาให้เขา ถึงอย่างไรคนผู้นี้ก็เป็นผู้มีพระคุณ จะให้มาโดนหัวเราะเยาะ
เช่นนี้คงไม่ดี เฟิงหยวนเองก็อ้าปากกำลังจะพูดแทน

“ใช้สิ่งนี้ยืนยันตัวตนได้หรือไม่” เซียวเยี่ยนหยกขำขึ้นหนึ่งให้

ตอนแรกผู้ดูแลมองด้วยท่าทางเฉยเมย ลุกไม้ให้ของล้ำค่ามาติดสินบน
กันเช่นนั้นเขาเห็นจนเบื่อแล้ว แต่เมื่อได้ลองพิจารณาหยกขำที่สลักอักษร
อย่างสวยงามให้ดูแล้วก็ทำหน้าราวกับเห็นผี หยก... หยกนี่ ที่แท้ก็เป็นผู้สูงส่ง!

“เสียมารยาทกับคุณชายแล้ว เชิญด้านในเลยขอรับ” ผู้ดูแลยิ้มจนตาหยี
รีบสั่งให้ข้ารับใช้นำทางคนเหล่านี้เข้าไปทันที โดยไม่ลืมย้ำว่าต้องเป็นที่นั่งที่ดี
ที่สุด

โอ้... เปลี่ยนสีหน้าได้รวดเร็วเช่นนี้ สมกับเป็นผู้ดูแลหอเทียบพู่ นางยัง
ต้องเรียนรู้อีกมากทีเดียว

คุณชายทรงและพรรคพวกเดินตามเข้าไปอย่างหงุดหงิด

“หยกขำนั่นคืออะไรหรือ เหตุใดใช้แทนเทียบเชิญได้” เฟิงหยวนถาม

“เป็นแค่เครื่องยืนยันตัวตนธรรมดาเท่านั้นพะยะค่ะ”

ธรรมดาหรือ... ไม่หรอก

ดูจากท่าทางตื่นตกใจของผู้ดูแลผู้นั้นก็รู้แล้วว่าสถานะของเขาคงเกิน
คำว่าธรรมดาไปมาก ไม่แน่ว่าคงเป็นผู้สูงส่งของแดนศักดิ์สิทธิ์สักแดน

พวกของเฟิงซีได้ที่นั่งชั้นสูงในมมมที่ดีที่สุด ไม่รู้ว่าผู้ดูแลจงใจหรือไม่
ที่ให้นางนั่งตรงกลางระหว่างเขากับน้องชาย ส่วนคุณชายทรงและคนอื่นๆ

นั่งแถวหลัง ยิงโหมไฟแห่งความขัดแย้งเข้าไปอีก

“องค์หญิงสนใจสิ่งของใดหรือ”

“เป็นภาพวาดของปรมาจารย์โฆว” นางไม่ค่อยยกยอใครมากนัก แต่ปรมาจารย์โฆวเป็นผู้ที่น่านับถืออย่างแท้จริง ภาพวาดของเขานอกจากมีความสมจริงแล้ว ยังเต็มไปด้วยจิตวิญญาณ แผงข้อคิดลึกล้ำไว้ข้างใน ผู้ที่วาดภาพเช่นนี้ออกมาได้ย่อมเป็นผู้มีความสามารถเหนือสามัญ “น่าเสียดายที่ท่านปรมาจารย์วาดภาพน้อยลงเรื่อยๆ แต่ละภาพก็ราคาสูงขึ้นมาก ไม่รู้ว่าวันนี้ข้าจะช่วงชิงมาได้หรือไม่”

“องค์หญิงสนใจภาพวาดเหมือนสหายเก่าของกระหม่อมไม่มีผิด” เซียวเยี้ยม “ไม่ต้องกังวลไปหรือกษัตริย์คะ ไซค์จะต้องเข้าข้างพระองค์อย่างแน่นอน”

“ข้าก็หวังเช่นนั้น”

การประมูลเริ่มขึ้นอย่างคึกคัก พวกนางเป็นผู้เยาว์กลุ่มเดียวที่กล้าอาจหาญก้าวเข้ามา ที่นั่งมุนั้นเป็นตระกูลใหญ่ อีกลุ่มเป็นคนจากพรรคที่มีชื่อเสียงในยุทธภพ นั่นก็คืออ่องในราชวงศ์ ผู้มีอำนาจต่างตบเท้าเข้ามามากมาย ถึงเพียงนี้ เกรงว่าของที่นำมาประมูลในวันนี้จะต้องเกินธรรมดาไปมาก

“ยินดีต้อนรับทุกท่านเข้าสู่หอเทียนฟู ข้าน้อยหมินเออร์เป็นผู้ดำเนินการประมูลครั้งนี้” หญิงงามในชุดริศรูปเดินขึ้นมา รูปลักษณ์เฝ้าขวานดิ่งดูดสายตาจากผู้คน หากถามว่าเป็นสายตาแบบไหนก็ดูได้จากน้ำลายของคนด้านหลังที่เกือบจะหกใส่ชุดนางอยู่รอบมร่อ

“เป็นสาวงามหาตัวจับได้ยากผู้หนึ่ง”

“ดูทำยังไม่งามพอ เจ้าจึงไม่เสียดาย” เฟิงซีพอใจกับท่าทางของน้องชายมาก เห็นได้ชัดว่าการส่งไปเรียนเพื่อกล่อมเกลาลงใจกับปรมาจารย์ผู้นั้นได้ผลดี

“มีสาวงามอย่างเสด็จแม่กับพี่หญิงอยู่ข้างกายแล้ว ไหนเลยข้าจะสนใจผู้อื่น” เฟิงหวานยิ้มประจบ

“ปากเจ้านี่นะ”

“องค์ชายหกตรัสได้ถูกต้องแล้ว อีกไม่กี่ปีข้างหน้าองค์หญิงจะต้องกลายเป็นโฉมงามอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้าเป็นแน่” เซียวเยพยกหน้าขึ้นชม

ตำแหน่งโฉมงามอันดับหนึ่งแห่งใต้หล้านางไม่เห็นอยากได้ หากเป็นเช่นนั้นจริงอนาคตจะต้องวุ่นวายไม่เว้นแต่ละวัน “คำชมของคุณชาย ข้าจะรับไว้ด้วยใจ”

การประมุขเป็นไปด้วยความคึกคัก สิ่งของในวันนี้มีทั้งโอสถระดับเทวะ ศัสตราระดับเซียน หยกเดินทางพันลี้หายาก ล้วนมีแต่ของล้ำค่าควมเมืองอย่างยิ่ง ผู้มีอำนาจพวกนั้นสู้ราคากันอย่างสูสี ศัสตราระดับเซียนถูกประมุขไปด้วยเงินถึงสิบล้านตำลึงทอง

“เพียงแค่วันเดียวหออเหียนฟูก็ได้เงินไปเกือบร้อยล้านตำลึงทองแล้ว ช่างมั่งคั่งยิ่งนัก” เฟิงหวนมองไปที่แทนประมุขด้วยสายตาวาววับ

“หยุดความคิดของเจ้าแต่เพียงเท่านั้น จะทำกิจการโรงประมุขได้ต้องมีเบื้องหลังที่แข็งแกร่งพอจึงจะยืนหยัดท่ามกลางยุทธภพได้” ยุทธภพนั้นโหดร้ายกว่าที่คนธรรมดาจะจินตนาการได้ คนดีคนชั่วปะปนกันมากมาย

เมื่อหมีนปีทีแล้วยังไม่หออเหียนฟู ผู้ที่สามารถจัดงานประมุขใหญ่โต มีสิ่งของล้ำค่าแต่กลับไม่เคยถูกปล้นชิง นับนิ้วดูแล้วก็คงจะเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์สักแดน เฟิงซีเหลือบตามองคนข้างกายที่ยังคงมีสีหน้าเรียบเฉยตั้งแต่เริ่มประมุข นางร้องสายตากลับมาเสียบๆ เเม็ดยาเทวะ สัญลักษณ์หยกขาวรูปบุปผา เบื้องหลังหออเหียนฟูคงเป็นแดนศักดิ์สิทธิ์เทวะโอสถ

“ข้ารู้หน้า”

“องค์หญิงช่างมีความคิดกว้างไกลยิ่งนัก”

เอ๊ะ! คนผู้นี้ยังโง่กัน เออะอะก็หาเรื่องชมนางอยู่นั่นแหละ หากเขาไม่ใช่คนจากแดนศักดิ์สิทธิ์ นางต้องระแวงแน่ๆ ว่าเขามีจุดประสงค์ไม่ได้

“คุณชายคิดว่าโอกาสที่ข้าจะได้ภาพวาดปรมาจารย์ไขวกลับไปที่ส่วน”

“หกในสิบ คนส่วนใหญ่มาที่นี่เพื่อประมุขอาวุธและเม็ดยา ชาวยุทธ

พวกนี้ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับของประดับเท่าไร

แต่ละ วันๆ คนพวกนั้นคิดว่าจะเพิ่มพูนความแข็งแกร่งของตนอย่างไร ส่วนพวกตระกูลใหญ่ที่มีทรัพย์สินมากหน้อยก็อาจนำเงินมาซื้อความเพลิดเพลินหรูหรา ยกตัวอย่างนางเป็นต้น

“แล้วอีกสี่ส่วนเล่า”

“เก็บไว้เผื่อมีใครบางคนจ้องเล่นงานพระองค์”

เฟิงซีเก็บความเห็นของเขามาคิดเจียบๆ นางไม่ค่อยสร้างศัตรูกับผู้ใดเท่าไร แต่บ่อยครั้งนางก็ตกเป็นเป้าเกลียดชังโดยไม่ได้ตั้งใจ ส่วนหนึ่งเพราะความโปรดปรานจากพระบิดา และฐานะที่เป็นพี่สาวขององค์ชายหก ผู้มีโอกาสได้รับตำแหน่งรัชทายาทมากกว่าผู้ใด

“ต่อไปเป็นภาพวาดของปรมาจารย์โฆว อย่างที่ทุกท่านได้ทราบกันดี หลายปีมานี้ปรมาจารย์โฆววาดภาพน้อยมาก ไม่แน่ว่าภาพนี้อาจเป็นภาพสุดท้ายที่ท่านปรมาจารย์วาดออกมาก็ได้” หญิงงามยิ้มเจ้าเล่ห์ “ราคาประมูลเริ่มที่หนึ่งหมื่นตำลึงทอง การเพิ่มเงินแต่ละครั้งต้องไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยตำลึงทอง”

“หนึ่งหมื่นหนึ่งร้อย!”

“อุย! เพิ่มแค่ร้อยเดียว ตระกูลหลานช่างตระหนี่ยิ่งนัก ข้าเสนอหนึ่งหมื่นห้าร้อยตำลึงทอง!”

“หนึ่งหมื่นหกร้อย!”

“คนจากหอเทียนฟูช่างเจ้าเล่ห์ยิ่งนัก ใช้คำพูดเช่นนั้นมาเพิ่มราคาประมูล!” คุณชายด้านหลังเอ่ยอย่างหัวเสีย

“พวกเขาจงใจแน่ๆ มีใครบ้างเล่าไม่รู้ว่าคุณองค์หญิงห้าโปรดปรานภาพวาดของปรมาจารย์โฆวเป็นที่สุด”

“เจ้าอย่าหงุดหงิดไป ไม่ว่าจะโรงประมูลไหนๆ ก็ทำเช่นนี้” คุณชายหรงปรัมคนของตน ก่อนจะหันมาเอ่ยกับเฟิงซี “องค์หญิงอย่าทรงกังวลไปเลย พะยะคะ ไม่ว่าจะอย่างไรภาพวาดนั้นก็ต้องเป็นของพระองค์”

“หนึ่งหมื่นแปดร้อยตำลึงทอง!” ข้ารับใช้ติดตามคุณชายทรงตะโกนราคา
ประมูลออกไป

“สองหมื่น” คนผู้หนึ่งเอ่ยสวนขึ้นมาทันที

“คุณชายทรงอย่าประมูลแทนข้าเลย ข้าเองก็มีเงินเก็บอยู่บ้าง” จะติด
อะไรก็ติดไป หากติดบุญคุณคงยากจะชดใช้ “สองหมื่นสามร้อยตำลึงทอง”

ผู้มีตาหน้อยเมื่อเห็นว่าผู้เอ่ยเป็นใครก็ละทิ้งความตั้งใจทันที นั่น
องค์หญิงห้าเชียวนะ! องค์หญิงที่ฮ่องเต้โปรดปราน รักใคร่ประดุจไข่มุกล้ำค่า
ในอุ้งมือ คนฉลาดย่อมรู้ว่าไม่ควรล่วงเกินนางโดยเด็ดขาด แต่แน่นอนไม่ใช่
ผู้มีเงินเหล่านี้จะฉลาดไปเสียทุกคน

พลันมีเสียงคนผู้หนึ่งตะโกนออกมา

“สองหมื่นสี่ร้อย!” ข้างกายเขามีคุณหนูวัยเยาว์ผู้หนึ่งนั่งอยู่

“นั่นคือผู้ใด” เฟิงหยวนหันไปถามคุณชายทรง นางแย่งของกับพี่สาวเขา
เอาความกล้ามาจากที่ใดกัน หากพี่สาวของเขาไม่สั่งสอนนางเกรงว่าพระบิดา
จะลงมือเอง

“เป็นคุณหนูหลานพะยะคะ นางเป็นสหายสนิทกับองค์หญิงสี่”

“อ้อ ที่แท้ก็สุนักรับใช้ตัวหนึ่ง”

“ไม่ต้องสนใจนางมากหรอก สองหมื่นเจ็ดร้อยตำลึงทอง!” เฟิงซีก็นับถือ
ในความกล้าของนางอยู่ แต่ก็อยากรู้ว่าความกล้าหรือเงินในถุงของคุณหนูหลาน
สิงใจจะมากไปกว่ากัน

“สองหมื่นแปดร้อย”

“เห็นได้ชัดว่านางมีปัญญาเพิ่มเงินแค่ที่ละร้อย ดูหน้านางสิพี่หญิง ดูจะ
ไม่ไหวแล้วนะ” เฟิงหยวนหัวเราะเยาะ

“สามหมื่นตำลึงทอง”

เฟิงซีเอนหลังฟังแก้ออย่างเกียจคร้าน นี่เป็นขีดจำกัดสุดท้ายของนาง
หากคุณหนูหลานยังเพิ่มราคาอีก นางก็จะหยุด ราคาภาพนี้ควรหยุดที่สามหมื่น
หากประมูลเกินกว่านี้ นอกจากไม่รวยจริงยังต้องโง่ด้วยถึงจะทำได้ อย่างไรก็ตาม

ทรัพย์สินของนางก็มีจำกัด หากใช้พร้าเพรื่อก็จะตกเป็นเป้าหนึ่งให้ผู้อื่นมา ถากถางได้

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทอง!” คุณหนูหลานตะโกนออกมาด้วยตนเอง เยงหน้าขึ้นมาสบตากับเฟิงซื่ออย่างทำทนาย

เฟิงซื่อลุกขึ้นอย่างเซ่มซ้า ท่วงท่าแฝงไปด้วยเสน่ห์เกินเด็กกlibเอ็ดขวบทั่วไป รอยยิ้มงดงามปรากฏบนดวงหน้างาม “สุขภาพชนยอมไม่แย่งของรักกับผู้อื่น คุณหนูหลานชื่นชอบภาพวาดของปรมาจารย์ไขว่ถึงเพียงนี้ ข้าเฟิงซื่อจะยอมถอยให้หนึ่งก้าว”

รอยยิ้มได้ใจของคุณหนูหลานเลื่อนหาย หน้าซีดลงทันที แม้สกุลหลานจะเป็นสกุลที่มีหน้ามีตาสกุลหนึ่งในเมืองหลวง แต่นางก็ไม่ได้มีทรัพย์สินเงินทองของตัวเองมากถึงเพียงนั้น นำข้ายังมีมาใช้จ่ายมากมายภายในวันเดียว คงจะต้องถูกผู้อาวุโสในตระกูลตำหนิเป็นแน่

ไม่ว่าองค์หญิงห้าเลื่อมใสปรมาจารย์ไขว่มากไป เหตุใดแค่สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองก็ถอยเสียแล้ว ไม่นะ นางเฟิงซื่อต้องการให้องค์หญิงประสบความลำบากมากหน่อย ไม่ได้ต้องการให้เรื่องเป็นเช่นนี้!

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองครั้งที่หนึ่ง”

“ไม่นะ!

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองครั้งที่สอง”

ใครก็ได้ช่วยเอ่ยออกมาที!

“สามหมื่นหนึ่งร้อยตำลึงทองครั้งที่สาม จบการประมุขภาพวาดปรมาจารย์ไขว่ ต่อไปเป็น...”

“ขอแสดงความยินดีกับคุณหนูหลานด้วย” เฟิงซื่อยิ้มหวาน

คุณหนูสกุลหลานเห็นรอยยิ้มนั้นก็รู้สึกเหมือนขาไร้เรี่ยวแรงโดยพลัน ยามนี้ข้ารับใช้ข้างกายเร่งรีบกลับตระกูลเพื่อนำเงินมาจ่ายให้หอเทียหนงู ไม่รู้ว่าเมื่อกลับจวนไปแล้วนางจะต้องเผชิญอะไรบ้าง

เฟิ่งซีกลับวังหลวงด้วยจิตใจเบิกบาน แม้ไม่ได้ภาพวาดปรมาจารย์

ไขว่กลับมา แต่ก็ไต่กลิ่นแก๊สกลิ่นขี้ปัสสาวะ ใช้พีลี เป็นการขัดแย้งขัดขากฎเฝ้ายไปในตัว จะไม่ให้นางดีใจได้อย่างไร เฟิ่งซีแยกตัวไปเปลี่ยนชุดแล้วจึงไปยังตำหนักของพระมารดา

ภายในห้อง พระบิดามีพระพักตร์เย็นชา พระมารดาทำหน้าที่โศกเศร้าอีกด้าน น้องชายของนางกำลังจิบชาอย่างใจเย็น ที่พื้นมีหัวหน้าราชของครักซ์นั่งตัวลั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว ถ้วยน้ำชาตกแตกเพราะแรงโทสะ ไม่ต้องถามก็รู้ว่าผู้ใดเป็นคนทำ อารมณ์แตกต่างกันสุดขั้วเช่นนี้เฟิ่งซีเห็นจนชินตาแล้ว

ฮ่องเต้เห็นจิตตาสุดที่รักเดินเข้ามาก็มีพระพักตร์อ่อนโยนขึ้นสามส่วน

“ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ต้องหาตัวสารเลวชั่วช้านั้นมาให้ได้ ออกไปเสีย”

“กระหม่อมจะตรวจสอบอย่างสุดความสามารถแน่นอนพะย่ะค่ะ ฝ่าบาททรงวางพระทัย กระหม่อมขอพูลลา” ก่อนจากไปก็ไม่ลืมที่จะหันไปมององค์หญิงห้าด้วยความซาบซึ้ง เกรงว่าในแว่นแคว้นนั้นนอกจากเสียนเพยที่ทรงรักถนอมแล้ว ก็ยังมีองค์หญิงห้ากับองค์ชายหกเท่านั้นที่ทำให้ฮ่องเต้คลายโทสะ ในคนเหล่านี้องค์หญิงห้ามีความสามารถมากที่สุด

เฟิ่งซีไม่รู้ว่าในสายตาคำหัวหน้าราชของครักซ์ นางได้กลายเป็นเทพแห่งโชคลาภไปแล้ว นางเดินเข้าไปนั่งแทรกกลางระหว่างพระบิดากับพระมารดา ก่อนจะหันไปยิ้มประจบผู้สูงศักดิ์

“เสด็จพ่อ วันนี้หม่อมฉันตั้งใจเรียนกับราชครูมากเลยพะคะ”

“พ่อรู้ว่าเจ้าเป็นเด็กดี” ในบรรดากองทัพหญิงทั้งหมดเขาภูมิใจในตัวเฟิ่งซีมากที่สุด นางทั้งงดงามน่ารัก และยังเฉลียวฉลาด มารยาทเป็นเลิศ “เจ้าเลี้ยงเฟิ่งซีมาได้ดีจริงๆ”

“หาใช่เพราะหม่อมฉันผู้เดียวเลียบหน่อย เฟิ่งซีเป็นเด็กดีเช่นนี้ก็เพราะฝ่าบาทด้วยนะพะคะ” เหลียนเสียนเพยกกล่าวด้วยรอยยิ้ม ร่างกายของนางอ่อนแอจึงทำให้มีลูกยาก เป็นสนมคนโปรดของฮ่องเต้มานานหลายปีก็ไม่มีวีแวว ไม่คิดเลยว่าพอได้โอกาสสวรรค์ก็กลับประหานครวรรค์คู่หนึ่งถึงขั้นที่แสน

หายากมาให้ ทำเอาส่องแต่ภาคภูมิใจเป็นที่สุด

“เจ้านั้นะ”

เขาเอื้อมไปกุมมือสนมรัก เห็นนางเป็นเช่นนี้ที่เร็กซ์ก็รู้สึกผิดทุกที เพราะหญิงคนรักมีชาติกำเนิดธรรมดา เขาจึงมอบได้เพียงตำแหน่งเลียนเพยให้นาง

“หยวนเออร์ เจ้าไม่ต้องกลัวไป พ่อจะต้องทวงความยุติธรรมให้เจ้าแน่”

“ขอบพระทัยพะยะค่ะ”

เฟิ่งซี้กับเฟิ่งหยวนสบตาส่งสัญญาณกันในใจก่อนขอตัวออกไป ปล่อยให้คูรักแสดงความรักต่อกันให้เต็มที่ ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี สายน้ำแห่งขอด หิมะหลอมละลาย ความรักของพระบิดากับพระมารดาก็ไม่เสื่อมคลายไป

ความรักหรือ... นางไม่เชื่อถือมาตั้งนานแล้ว ความรักของพระบิดากับพระมารดาที่ไม่ได้บริสุทธิ์อย่างที่ผู้อื่นคิดกัน มีผลประโยชน์เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่หลายส่วน พระบิดาได้ความสบายใจ ไม่ต้องกังวลว่าประยูรญาติฝ่ายภรรยา จะกำเริบเลิกลา พระมารดาได้อำนาจ ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา

“ข้าไม่เห็นที่เจ้าจะเหมือนคนที่ถูกลอบสังหารจนแทบเอาตัวไม่รอดเลย”

“ไอ้ การแสดงของข้ายังไม่ดีพอหรือ” เฟิ่งหยวนหยอกเย้า ประสานมือให้พี่สาวราวกับเคารพเลื่อมใสเสียเต็มประดา “ทำให้เทพแห่งการแสดงต้องหัวเราะเยาะแล้ว”

เฟิ่งซี้แค้นเสียยิ่ง ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา “เจ้าคิดว่าเป็นฝีมือผู้ใด”

“ไม่รู้” เด็กชายสายหน้า เขาเป็นน้องชาย เป็นที่โปรดปรานของพระบิดามากที่สุด ทั้งยังฉายแววจดริยะตั้งแต่ยังเด็ก ศัตรูที่มุ่งหมายเอาชีวิตเขามีมากยิ่งกว่าต้นไม้ในอุทยานหลวงอีก “เดาไปก็เสียเวลา ไม่สู้กำจัดให้ราบเสียนทีเดียวก็พอ”

เฟิ่งซี้พยักหน้าพลางกล่าวอย่างจ่นใจ “สนมพวกนั้นก็เหลือเกินจริงๆ สองเฮาเฟิ่งสวรรคตไปได้ไม่ถึงเดือน ก็รีบร้อนกำจัดเจ้ากันแล้ว”

“คุณสมบัตินำคำพูดของผู้จะได้เป็นสองเฮานอกจากคุณธรรม ชาติกำเนิด

ยังมีพระโอรสด้วย ผู้มีสิทธิ์แย่งชิงก็มีแค่ก๊วยเพย เตอเพย และเสด็จแม่เท่านั้น”

“จะว่าไปแล้วอีกครั้งเดือนก็จะถึงวันเปิดสวรรคต เกรงว่าวันนั้นพี่รองกับพี่สามจะต้องกลับมาทดสอบพลังเป็นแน่” เฟิงซีเตือน นางเป็นเพียงสตรียังไม่เท่าไรหรอก แต่ถ้าผลการทดสอบของน้องชายออกมาไม่ดี คงถูกผู้คนเหยียบย่ำจมดินเป็นแน่

วันเปิดสวรรคตคือวันที่คลื่นจากพระจันทร์และพระอาทิตย์จะส่งมายังดินแดนผานกุ่มมากกว่าปกติ ในวันนั้นจะเป็นวันฟ้าเปิดไร้เมฆ ว่ากันว่าเป็นวันที่ดินแดนมนุษย์ได้ใกล้ชิดกับสวรรค์มากที่สุด เหมาะสมที่จะทำพิธีทดสอบและกระตุ้นพลังคนรุ่นเยาว์ให้ตื่นขึ้น ผู้ที่สามารถทดสอบได้จะต้องมีอายุสิบถึงสิบห้าปี

เป็นวันสำคัญที่สามารถตัดสินชะตาชีวิตคนผู้หนึ่งว่าจะเป็นมังกร คนธรรมดา หรือขยะที่เฒ่าจ๊กฝึกปรือพลังขั้นหนึ่ง

“พี่หญิงอย่าห่วงเลย พรสวรรค์ของข้ากับท่านไม่มีทางสามัญ”

“ดูเหมือนเจ้าจะมั่นใจเหลือเกินนะ” เฟิงซีไม่กังวลเรื่องผลการทดสอบของตนเท่าไรนัก ต่อให้ผลออกมาว่านางเป็นขยะ นางก็จะพลิกชะตาด้วยตนเอง

“ลิขิตฟ้าไม่สู้ลิขิตคน ผู้มีพระคุณของข้ากล่าวไว้เช่นนั้น”

“เจ้าเชื่อฟังเขาถึงเพียงนี้ คุณชายผู้นั้นเป็นเทพเซียนมาจากไหนหรือ”

“มาจากตะวันออก”

ตะวันออก... ตะวันออก ตงฟาง แดนหเวะโฮสเถ!

ถึงกับเป็นแดนหเวะโฮสเถ!

“เป็นคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์หรือ!”

“ไม่บอก” เฟิงหยวนยิ้ม ก่อนเดินเอามือไหล่หลังจากไปอย่างอารมณ์ดี

“เฟิงหยวน!”

หอเทียนฟูเป็นโรงประมูลอันดับหนึ่ง มีด้วยกันทั้งหมดสี่ชั้น ไม่นับรวมชั้นใต้ดิน ชั้นหนึ่งกับชั้นสองเป็นโรงประมูล ชั้นสามเป็นห้องเก็บของธรรมดา ส่วนชั้นใต้ดินไว้เก็บของล้ำค่าหายาก ภายในมีค้ายกลกกับดักมากมายไว้กำจัดผู้บุกรุก และชั้นสี่เป็นห้องรับรองสำหรับคนใหญ่คนโตผู้อยู่เบื้องหลังโรงประมูล ในห้องที่หรูหราใหญ่โตมีต้อยกว่าห้องในวังหลวง มีคุณชายผู้หนึ่งครอบครองไว้แต่เพียงผู้เดียว

“ไปนำกระดาษ หมึก และกล่องสีของข้ามา”

ครูเดียวของทั้งหมดก็มาวางตรงหน้าเรียบร้อย

“คุณชายจะวาดภาพหรือขอรับ” ชายชุดดำผู้หนึ่งถาม เขาเป็นองครักษ์เงาคอยอารักขาความปลอดภัยให้คุณชายมาตลอดทาง

“องค์หญิงน้อยผู้นั้นอยากได้ภาพของปรมาจารย์ไชวมากไม่ใช่หรือ”
เซี่ยวเย่กตรอยยิ้มมุมปาก

ตัวอย่าง

สอง ยื่นหน้ามาจะไม่ให้ตบโต้อย่างไร

ชีวิตประจำวันขององค์หญิงก็ไม่มีอะไรมาก ตื่นเข้าไปแสดงความกตัญญูต่อเสด็จย่า ไปเรียนมารยาทกับนางกำนัลชั้นสูง เข้าเรียนกับราชครูร่วมกับคุณหนูคุณชายตระกูลใหญ่ หลังจากนั้นก็ว่าง ใครใคร่ทำอะไรก็ทำ รอจนผ่านพิธีทดสอบพลังไปชีวิตคงไม่ได้เรียบง่ายเช่นนี้อีกแล้ว

ภายในหอสมุดหลวงมีแต่ความเงียบสงบ เฟิงซิ่นนั่งเก้าอี้ริมหน้าต่างแสงแดดสาดส่องลงมากระทบร่างเด็กน้อยดูงดงามเลื่อนราวกับเทพธิดา

“องค์หญิง มีข่าวใหญ่เพคะ!”

“ในหอสมุดมีอนุญาตให้เสียงดัง”

“หม่อมฉันผิดไปแล้วเพคะ” นางกำนัลคนสนิทคุกเข่าลงสำนึกผิด เพราะความตื่นเต้นทำให้นางลืมเรื่องมารยาทไปเสียสนิท ดีที่คนในหอสมุดหลวงมีไม่มาก หากไม่แล้วองค์หญิงจะต้องตกเป็นเป้าถูกนินทาว่าอบรมซ้ำรับใช้ไม่ดีเป็นแน่

“มีเรื่องอะไร” เฟิงซิ่นถามพลางเปิดตำราหน้าถัดไป นางตั้งใจว่าจะต้องอ่านตำราสามเล่มนี้ให้จบก่อนพิธีทดสอบพลัง

“เมื่อวานได้ทำหาลานให้คนหอบตัวเงินไปจ่ายค่าภาพวาดปรมาจารย์โหว

มาเพคะ พระองค์ลองทายสิว่าจากนั้นเกิดอะไรขึ้น”

“ไม่ตัดเบี้ยหัวก็คงเป็นกักบริเวณ”

“ตัดเบี้ยหัวครึ่งปีกับกักบริเวณเจ็ดวันเพคะ นอกจากนี้ยังให้เขียนหนังสือยอมรับผิดถึงพระองค์ด้วย”

โอ้ ถึงกับตัดเบี้ยหัวครึ่งปี ได้เท่าหลานช่างโหดร้ายกับบุตรสาวยิ่งนัก สำหรับสตรีฟุ้งเพื่อใช้เงินเป็นเบี้ยอย่างคุณหนูหลานคงแค้นใจแน่ คนผู้นั้นเกลียดชังนางถึงเพียงนี้ อีกทั้งยังถูกให้เขียนหนังสือขอโทษ เกรงว่าก่อนพิธีทดสอบพลัง คุณหนูหลานจะต้องกระอักเลือดตายเพราะความแค้นไปเสียก่อน

“น่าเห็นใจนางยิ่งนัก”

“นางตั้งใจจะหักหน้าพระองค์ชัดๆ เหตุใดพระองค์ต้องเห็นใจนางด้วยเล่าเพคะ”

บางทีเฟิงซีก็แอบคิดว่านางกำนัลผู้นี้ก็ช่างโง่งมเหลือทน แต่เพราะนางเป็นชนชั้นโล่ชื่อ ไร่เหล่าเหลี่ยม ไม่มีพิษมีภัย จงรักภักดี เฟิงซีจึงยังเก็บนางเอาไว้ข้างกาย

“นางกำนัลที่น่ารักเช่นนี้เหตุใดถึงได้มารับใช้พี่สาวข้าได้”

เสียงคุ่นเคยดั่งขึ้น เฟิงหยวนในชุดสีฟ้าสดไล่ปลุกลายมังกรสี่เล็บด้วยด้ายสีทองที่แขนเลื่อนเดินเข้ามา ด้านข้างมีคุณชายเซียวเยที่ยังคงสวมชุดสีดำแบบเดียวกับเมื่อวานเดินตามมาด้วย

“เพราะข้าเองก็น่ารัก”

“อู๋ป! พี่หญิงอย่าพูดคำนี้ออกมาดีกว่า ข้าคิดแล้วรู้สึกอยากจะอาเจียน”
ดูสิ! มีน้องชายที่เ็นพูดกับพี่สาวเช่นนี้บ้าง

“คุณชายเซียวเย” เฟิงซีหันไปกล่าวทักทายอีกฝ่าย

“คารวะองค์หญิงห้าพะยะคะ วันนี้ยังคงสิริโฉมงดงามเหมือนเคย”
เกี้ยวนางหรือ!

“พอดีเสด็จพ่ออยากเจอพี่เซียว ข้าเลยพาเขาเข้าวัง พอเสร็จแล้วจึงพาเดินดูรอบๆ” เฟิงหยวนชี้แจง เขาไม่รู้อะไรทั้งนั้น ไม่รู้ว่าเซียวเยแสดงท่าทาง

เหมือนกำลังเกี่ยวพี่สาวตนด้วย!

“กระหม่อมไม่เคยมาที่แคว้นเฟิง ให้องค์หญิงต้องหัวเราะแล้ว”

แน่ละ คนจากแดนศักดิ์สิทธิ์จะมายังหกแคว้นที่ยากจนข้นแค้นไปทำไม่อีกอย่าง... หากให้จัดอันดับความแข็งแกร่งของหกแคว้น แคว้นเฟิงจัดเป็นแคว้นอันดับสอง ห่างไกลจากแคว้นอันดับหนึ่งอีกหลายก้าว ความเป็นอยู่ของผู้คนในแคว้นก็ช่างยากลำบากยิ่งกว่า

“แคว้นเฟิงขึ้นชื่อว่าเป็นดินแดนแห่งบ่อน้ำพุร้อน ไม่รู้คุณชายลองไปที่ปามรกต ที่นั่นมีพระราชวังฤดูร้อนอยู่ ภายในมีบ่อน้ำพุร้อนงดงามแปลกตามากมาย”

ชื่อแคว้นล้วนสอดคล้องกับภูมิศาสตร์และผู้คน ‘เฟิง’ มาจากเฟิงหวง แคว้นเฟิงภูเขาและน้ำพุร้อนเฟิงหวงเป็นเทพปกปักรักษาแคว้น ภูมิศาสตร์เป็นภูเขาไฟ มีทั้งภูเขาไฟที่ยังปะทุอยู่และภูเขาไฟที่ดับสนิท แม้จะอันตราย แต่ข้อดีก็คือภูเขาไฟจะนำพาความอุดมสมบูรณ์มาให้ทุกครั้งหลังจากปะทุ ราษฎรมักขึ้นไปเก็บดินภูเขาไฟมาทำการเพาะปลูก พี่ชพรณเจริญงออกงามดี คนในแคว้นเฟิงเมื่อถูกปลุกสายเลือดแล้วจะเป็นธาตุไฟเป็นส่วนใหญ่

“เช่นนั้นกระหม่อมจะต้องลงไปเยือนสักครั้งแล้ว”

“ข้ากับพี่หญิงก็ไม่ได้ไปที่นั่นนานแล้ว ไม่รู้พวกเราสามคนไปพักผ่อนด้วยกันดีหรือไม่” เฟิงหยวนเอ่ยปากชวน “หากนำชื่อพี่เซียวไปอ้าง เสด็จพ่อจะต้องทรงอนุญาตแน่”

“เจ้าเฟิงถูกลอบสังหารมา เสด็จพ่อจะปล่อยเจ้าไปหรือ”

“นอกจากอีกฝ่ายเป็นผู้ส่งระดับสีน้ำเงินขึ้นไป หากพี่เซียวอยู่ด้วยก็ไม่มีใครทำอันตรายข้าได้แม้แต่ปลายเส้นผม”

หมายความว่าเขาฝึกตนอยู่ในระดับสีเขียวแล้วสิ ปลุกพลังได้แค่ห้าปี แต่กลับโตมาถึงระดับนี้ ช่างเป็นอัศจรรย์ที่คาดใจจริงๆ ขนาดพระบิดายังติดอยู่ในผู้ฝึกตนระดับสีเขียว เฟิงทะเลว่งเป็นระดับสีน้ำเงินเมื่อไม่กี่วันมานี้เอง

บางคนประเดืยวก็เลื่อนระดับ บางคนใช้เวลาหลายปี นอกจากขึ้นอยู่

กับการหมั้นฝึกฝนแล้ว พรสวรรค์ก็เป็นสิ่งสำคัญ ในแคว้นอันดับสอง ผู้ฝึก
ตนระดับสิ้นน้ำเงินนับนิ้วแล้วก็มีเพียงไม่กี่คน

“เจ้าไปทูลเสด็จพ่อเองก็แล้วกัน ข้าไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับัว”

“ที่ๆ แน่อยู่แล้ว วันนี้พวกเราไปเที่ยวเล่นนอกวังหลวงดีหรือไม่ ข้าจะ
พาพี่เซียวไปลองทะเลสาบซีเยว่” เห็นพี่สาวเงียบไปเฟิงหยวนก็เข้าไปออออ่อน
“พี่หญิง พวกเราถูกจับแยกกันตั้งแต่อายุแปดขวบ ทุกๆ ครึ่งปีก็ว่าข้าจะได้
ออกจากปากลับมาหาท่าน ท่านไม่รักข้าแล้วหรือ”

โหน! ใครว่าตัวเองไม่เชี่ยวชาญการแสดงง!

เมื่อเห็นน้องชายเป็นเช่นนี้ ต่อให้ใจแข็งเพียงใดเฟิงซีก็มิอาจปฏิเสธเขา
ลง เฟิงหยวนเป็นที่ต้องตาของปรมาจารย์แห่งแคว้นเฟิง พระบิดาจึงส่งเขาออก
ไปอยู่กับท่านปรมาจารย์นับตั้งแต่นั้น แม้นานที่จะได้พบหน้า แต่ความสัมพันธ์
ระหว่างพี่น้องก็ยังคงเหนียวแน่น

เฟิงซีหลับตาลงพรางพยับหน้าช้าๆ

รถม้าหรรหาลากด้วยม้าสี่ตัวแล่นออกจากวังหลวง มีราชองครักษ์

ท่าทางดูต้นคอบยารักษา ผู้คนที่สัญจรไปมาตามท้องถนนต่างหลบทางให้ทันที
รองจนรถม้าแล่นผ่านไปจึงเกิดเสียงกระซิบกระซาบคาดเดาถึงสถานะผู้อยู่
ด้านใน เพราะใกล้ถึงพิธีทดสอบพลัง หลายวันมานี้คนใหญ่คนโตในวังหลวง
จึงวิ่งเข้าออกเป็นว่าเล่น

“ที่ริมทะเลสาบซีเยว่มีเหลาอาหารอยู่ รสชาติดีอย่าบอกใครเซียว วันนี้
พวกเรากินข้าวที่นั่นดีกว่า”

“เจ้าแอบไปกินมาตอนไหน”

องค์หญิงองค์ชายอย่างพวกนางเชื่อว่าจะออกจากวังหลวงได้ตามใจชอบ
ทั้งเหตุผลเพราะเรื่องความปลอดภัยและการสร้างความยุ่งยากให้ผู้คน เนื่องจาก
จากต้องเมืองครักษ์ติดตามสามสิบนายขึ้นไปจึงทำให้การสัญจรติดขัด แต่ละ
คนมีสิทธิ์ออกมาข้างนอกได้เพียงเจ็ดครั้งต่อเดือน ไม่กี่วันมานี้เซิลิทธิไปแล้ว

สองครั้ง เมื่อต้นเดือนก็ใช้ไปแล้วหนึ่งครั้ง เหลือเพียงแค่สี่ครั้งเท่านั้น

เฟิงหยวนนานๆ ที่จึงกลับมาเมืองหลวง กลับมาแต่ละครั้งเขาก็ไม่เคยออกไปไหน จะเอาเวลาได้ไปชิมอาหารรสเลิศ

“ก่อนกลับวังก็มีเถลไถลบ้าง” เฟิงหยวนสารภาพ

“กลับไปเช้าจะฟ้องเสด็จพ่อ คอยดูสิ!”

เสียงหัวเราะเบาๆ เรียกสติสองพี่น้องกลับมา เชี่ยวเยยืมดาหยี นัยน์ตาทอประกายอ่อนโยน “ขอองค์หญิงองค์ชายโปรดคอยให้กระหม่อมด้วย ทั้งสองพระองค์ข้างเป็นคู่พี่น้องที่รักใคร่กลมเกลียวกันยิ่งนัก”

“พวกเรา มีกันแค่นี้ก็เลยต้องรักกันเข้าไว้” นางไม่นับพวกพี่ชายพี่สาว และเหล่าน้องๆ ต่างแม่พวกนั้นร่วมด้วยหรือ คนที่พร้อมจ้องจะแทงข้างหลัง ทุกครั้งที่เผลอ “คุณชายเชียวเยยก็มีพี่น้องเหมือนกันหรือ”

“เรียกกระหม่อมว่าพี่เชียวเหมือนองค์ชายหกก็ได้พะยะค่ะ กระหม่อมเป็นเพียงบุตรคนหนึ่งในบุตรธิดามากมายของบิดาเท่านั้น” หากเขาตายไปคนผู้นั้นก็คงไม่รู้สักอะไร เชียวเยยมองไปยังที่ไกลแสนไกล ดวงตาคู้งามหม่นหมองลงเล็กน้อย ก่อนจะกลับคืนมาอย่างรวดเร็ว

“พี่เชียวมีน้องสาวที่น่ารักอย่างข้าแล้วอย่างไรเล่า”

“โธ น้องสาวที่น่ารักอันใด พี่เชียวอย่าหลงคำลวงของนางนะ!”

“ข้าน่ารักกว่าเจ้าก็แล้วกัน”

เพราะต้องแสร้งเป็นเด็กนานไปหน่อย นานวันเลยติดนิสัยไปแล้ว หากนับรวมอายุเก่าแล้วตอนนี้จนอายุเหยียบพันปีเข้าไปแล้ว คนอายุพันปีมาเทียบกับเด็กสิบเอ็ดขวบช่างน่าขายหน้านัก

ทะเลสาบซีเยว่เป็นทะเลสาบขนาดใหญ่ที่สุดในแคว้นเฟิง ครอบคลุมพื้นที่ถึงห้าเมืองรวมเมืองหลวง เป็นสถานที่ลี้ภัยทางน้ำของผู้คน สายลมเย็นๆ พัดผ่านผิวน้ำมากระทบร่าง ก่อให้เกิดความรู้สึกสบายตัว ต้นกักริมฝั่งไหวไปตามกระแสลม

มัจฉาแหวกว่ายเล่นน้ำ สกุนตาส่งเสียงร้อง บ้างก็มีเสียงตะโกนดังแว่ว

มาจากที่ไกลๆ

“ที่นั่นช่างสงบนัก” เฟิงซีก้าวออกไปด้านหน้า หลับตาลงตีמד้ากับ
บรรยากาศ

นางแหบไม่เคยออกนอกกำแพงเมืองอันสูงใหญ่มาก่อน หากได้จับชา
พลางอ่านหนังสือ ชมวิวทิวทัศน์ คงมีความสุขคล้ายเทพเซียนเลยทีเดียว

ความปรารถนาที่จะเป็นอิสระเพิ่มมากขึ้น หลังจากทดสอบพลังนางจะ
เร่งฝึกตน เมื่อมีพลังเพียงพอที่จะคุ้มครองตัวเองก็จะออกเดินทางไปทั่วใต้หล้า
ชาติแรกเพราะภาระอันหนักอึ้งทำให้ไม่สามารถทำตามใจปรารถนา มาชาตินี้
นางจะใช้ชีวิตตามที่ตนต้องการ

“เงียบสงบจริงๆ”

“ที่เดียว ที่เดียว ตรงนั้นไม่มีทางเดินทอดยาวไปยังศาลากลางน้ำ พวกเรา
ไปเล่นที่นั่นกันเถิด” เฟิงหยวนชี้ไปที่ศาลากลางน้ำ

อาจเพราะยังเป็นช่วงกลางวันศาลากลางน้ำจึงไร้ผู้คน บทสนทนาดำเนิน
ไป เริ่มจากรื่องของตัวเองจนไปสู่ทัศนคติ ความรู้ ประสบการณ์ เฟิงซีพบว่า
พี่เขี้ยวคนนี้ช่างมีความคิดต่างๆ คล้ายกับนางยิ่งนัก

“บริเวณนั้นกำลังก่อสร้างสิ่งใดอยู่หรือ”

“พวกเขา กำลังสร้างสะพานเพื่อให้คนเข้าไปร่วมพิธีทดสอบพลังที่เกาะ
กลางน้ำ ที่นั่นเป็นที่ประดิษฐานชนปีกของเทพเฟิงหวง พวกเราจึงไปทำพิธี
ที่นั่น” เฟิงซีเคยไปทำพิธีอยู่ครั้งหนึ่ง ยามนั้นพี่เขี้ยวใหญ่ทดสอบพลังเป็นธาตุ
ไฟคู่ไม้ที่แสนหายาก “พี่เขี้ยวใหญ่ของข้าเป็นศิษย์ที่แดนหว่าเอิสถ คิดว่าท่าน
น่าจะรู้จัก”

เขี้ยวเย่หุบยิ้มแล้วพยักหน้าอย่างชื่นชม “ปิดบังองค์หญิงไม่ได้จริงๆ”

“นอกจากไม่บอกแซ่ การกระทำของท่านก็ไม่เคยปิดบังเลยต่างหาก”
เฟิงซีปฏิเสธ “หากให้เดา แซ่ของท่านสมควรเป็นแซ่ตงฟาง”

ตงฟางเป็นสกุลที่ปกครองแดนหว่าเอิสถมาหลายชั่วอายุคน

“องค์หญิงช่างสายตาเฉียบแหลมยิ่งนัก”

“ทะ... ท่านแช่ตงฟางจริงหรือพี่เซียว!” เฟิงหยวนทราบตีว่าแช่ตงฟาง หมายถึงสิ่งใด หนึ่งในสี่สกุลทรงอำนาจ ผู้ปกครองแดนคังคังดีลิที้ที่สามารถ นำมือปิดแผ่นฟ้า เข่าปฐพีได้

“ที่ข้าไม่บอกแช่ก็เพราะเกรงว่าเจ้าจะเป็นเช่นนี้” เมื่อความจริงเปิดเผย ตงฟางเซียวเยก็ได้แต่ถอนหายใจ แล้วหันมาใช้คำสามัญกับคนทั้งสองไม่ถาย เลยกว่า จะเจอสหายที่จริงใจ สุดท้ายพอบอกแช่ บ้างก็เคารพกันจนอึดอัด บ้างก็ประจบหาผลประโยชน์ “ทำตัวตามสบายเหมือนเดิมเถิด ข้าขอบที่เจ้า เป็นกันเองกับข้ามากกว่า”

“ขอรับพี่เซียว”

โอ้ เขาช่างดวงดียิ่งนัก ถูกลอบสังหารจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด ก็ได้ ผู้สูงส่งเข้าช่วยเหลือ จนได้สนิทกันเป็นพี่น้อง หากเรื่องนี้แพร่ออกไป เขาจะต้องเป็นคนที่น่าอิจฉาที่สุดในปฐพี

“พี่หญิงใหญ่ของพวกเจ้ายามนี้เป็นศิษย์สายนอกลำดับต้นๆ เลยละ อีก ไม่นานคงได้เป็นศิษย์สายในแล้ว”

“นางช่างมีฝีมือนัก” เฟิงซียิ้มอย่างมีเลศนัย คำว่า ‘ฝีมือ’ ดีความได้ หลายแง่

พี่หญิงใหญ่ผู้นั้นนิสัยไม่ต่างจากเฟิงซีเท่าไร เสสสร้าง แก่งโง่ เพื่อ เอาชีวิตรอดจากเล่ห์กลวังหลวง ชีวิตนางยำเยกว่าตรงที่พระมารดาสิ้นไปตั้งแต่เยาว์วัย และไม่เป็นที่โปรดปราน แต่พอวันทดสอบพลังกลับเปลี่ยนชะตาชีวิต จากนกกระจอกกลายเป็นหงส์ฟ้า

“วันทดสอบพลังจะมีคนจากแดนคังคังดีลิที้หรือออกมาสอดส่องโลก ภายนอก หากผู้ใดมีความสามารถพวกเขาก็จะพากลับไปด้วย” ตงฟางเซียวเย เอ่ย “ความจริงคราวนี้ข้าออกมาตามหาสมุนไพรบางอย่างเท่านั้น แต่เพราะ พวกเจ้า ข้าจะอยู่ที่นี้จนจบงานทดสอบก็แล้วกัน”

“คุณชาย หากทำเช่นนี้เกรงว่าท่านประมุขจะตำหนิท่านนะขอรับ” คน ผู้หนึ่งปรากฏกายขึ้นหน้าท่ามกลางความว่างเปล่าเอ่ยเตือน เฟิงหยวนสะดุ้งจน

ตัวโยน

คนระดับนี้ย่อมมีองค์กรที่รักเขาคอยอารักขาอยู่แล้ว

“เขาไม่เคยไม่ทำหน้าซื่อหรือก เรื่องนี้ข้าจัดการเอง เจ้าไม่ต้องยุ่ง” เต็กหนุ่มบอกปิดอย่างไม่มีเสีใจ

“ขอรับ”

คนผู้นั้นประสาทมือแล้วเร็นกายหายไปอย่างไร้ร่องรอย

“ว้าว นี่มันวิชาพรางตัวระดับสุดยอด!” เฟิงหยวนกล่าวอย่างตื่นเต้น อาจารย์ของตนที่เป็นยอดยุทธ์ก็ใช้วิชานี้เช่นกัน พอลองสังเกตดูแล้วเหมือนกันแทบไม่มีผิดเพี้ยน หรือว่าอาจารย์ก็เป็นหนึ่งในผู้สูงส่งของแดนทะเลโอสถ

“วิชาเช่นนี้รอพวกเจ้าฝึกฝนถึงระดับสี่เขียวก็ทำได้เอง”

“ข้าจะขยันฝึกฝนให้มากๆ”

พวกเขาเคลื่อนย้ายขบวนไปยังเหลาอาหารที่เฟิงหยวนแนะนำ เฟิงซี

พบวารสชาติอร่อยกว่าที่คาด เทียบเท่ากับอาหารในวังหลวงได้เลย สมแล้วที่เจ้าคนเรื่อมากกับการกินอย่างเฟิงหยวนคุยโวไว้หน้าหนา

ไม่คาดคิดว่าขณะที่เดินออกจากเหลาอาหารจะบังเอิญเจอกับคู่แค้น

เมืองหลวงดูจะเล็กไปหน่อยแล้วกรรมัง

“คารวะพี่สี่”

“บังเอิญจริงที่ได้เจอคุณชายเขียวที่นี่” เฟิงหว่นเซียงหันไปทักทาย คุณชายชุดดำที่ตนต้องใจมาตั้งแต่เมื่อวาน ทันทีที่สายลับแจ้งว่าน้องๆ พาคุณชายเขียวออกมาเที่ยวเล่น นางก็รีบตามมาทันที เสียดยาที่นางใช้เวลากับการเปลี่ยนชุดนานไปจนทำให้เหลือเวลาอยู่กับคุณชายน้อยลง

เฟิงซีกับเฟิงหยวนไม่คิดว่าตัวเองจะโดนเมินถึงเพียงนี้ คนหนึ่งยิ้มมุมปาก อีกคนกลอกตา

“องค์หญิงสี่” ตงฟางเซียวเย่ประสาทมือเล็กน้อย หลังของเขายังคงเหยียดตรงอย่างหยิ่งทะนง

“ช่างบังอาจนัก! เหตุใดไม่เคารพองค์หญิง!”

“ได้ยี่สิบห้าปีมาแล้วที่เมืองหลวงพร้อมองค์ชายหก พวกคนแถบชนบทก็พยายามกระด้างไม่รู้ความเช่นนี้แหละ”

เพียงซีพ้อใจที่จะได้เห็นหน้าของผู้อื่น คนจากราชวงศ์ไม่มีคนโง่ พี่สี่เองก็มีสติปัญญาดีไม่น้อย เสียตายมีสหายสมองหมุชอบยุยงทำให้เสียเรื่องอยู่เรื่อย

มาจากชนบทหรือ เทียบกับแดนศักดิ์สิทธิ์แล้วแคว้นเฟิงนั้นเป็นชนบทของจริง

“คุณชายเซียวโปรดให้อภัยแก่ความไร้มารยาทของสหายข้าด้วย”

“เช่นนั้นองค์หญิงทรงอบรมมารยาทของสหายท่านให้มากกว่านี้ด้วย”

ดวงตาคมกระปี่กวาดมองราวกับกลุ่มคนตรงหน้าเป็นมดปลวกที่ไม่ควรค่าแก่การสนใจ “หากเก็บปากไม่ได้เช่นนี้ เกรงว่าสักวันคงไปลวงเกินผู้สูงส่งเข้า” เหล่าคุณหนูคุณชายด้านหลังถลึงตาใส่อย่างแค้นเคือง

“ขอบคุณคุณชายที่ชี้แนะ”

“องค์หญิงห้า เหตุใดพระองค์จึงต้องรังแกน้องสาวของกระหม่อมด้วย!”

หรือว่าไซคตีของนางใช้ไปเมื่อวานจนหมด วันนี้จึงไซคร้ายเจดักตรูถึงสองคน เฟิงซีอิมเยาะ “เหตุใดคุณชายหลานจึงไม่อยู่ปกป้องน้องสาวเล่า”

ดินแดนผานกู่ไม่เคร่งครัดเรื่องการเคารพราชวงศ์มากนัก ทุกคนเคารพผู้ที่มีความแข็งแกร่ง แล้วบังเอิญว่าในแคว้นเฟิงนั้นราชวงศ์แข็งแกร่งที่สุด พระบิดาของนางก็เป็นผู้เยี่ยมยุทธ์คนหนึ่ง ยังไม่รวมเสด็จปู่และผู้อาวุโสคนอื่น ๆ ที่ปิดด่านฝึกตนที่ตำหนักในวังหลวงอีก

“เห็นนางอยากได้ภาพวาดปรมาจารย์โหว ข้าก็เลยไม่แยงชิงด้วย” เฟิงซีกล่าวซ้ำ

“หากพระองค์ใจดีจริง เช่นนั้นพระองค์ควรหยุดแก่งแย่งกับนางตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดต้องปั่นราคาขึ้นไปสูงถึงเพียงนี้ก่อนแล้วค่อยหยุดเล่า” คุณชายหลานกำมือแน่น “หรือว่าเห็นพวกเราเป็นเพียงราษฎรธรรมดา

เลยจะทรงรังแกกันอย่างไรก็ได้”

เสียงของคุณชายหลานไม่เบาเลย ครู่เดียวก็ตั้งดูตความสนใจมากมาย
“จริงด้วยน้องห้า อย่างไรเสียเจ้าควรไปขอโทษคุณหนูหลาน” เฟิงห้วน-
เซียงกล่าวสมทบ สำหรับน้องห้าผู้นั้นางไม่มีความรู้สึกใดๆ ให้

เฟิงซีก็มหน้า น้ำตาไหลรินหยดลงเป็นวงบนพื้น

“พี่หญิง! พี่หญิงอย่าร้องไห้สิ” เฟิงหยวนรีบเข้าไปปลอบพี่สาวคนงาม
ที่บัดนี้ยื่นร้องไห้โดยไม่สนใจภาพลักษณ์ “พี่หญิง ข้ารู้ว่าท่านเสียใจที่ไม่ได้ภาพ
วาดของปรมาจารย์ไขว แต่ท่านอย่าได้ร้องไห้เลย ประเดี๋ยวข้าจะกลับไปทูล
เสด็จพ่อให้เสาะหามาให้ท่าน”

“ชะ... ข้าเพียงเสียใจ ทั้งๆ ที่ข้ายอมตัดใจยกให้คุณหนูหลานแล้ว
เหตุใดถึงต้องมาบีบคั้นข้า” เฟิงซีปาดน้ำตา นางเพียงร้องไห้ออกมาเสียบๆ
ไม่ได้ไว้วางใจ ท่าทางบอบบางแต่กลับสร้างทำเป็นเข้มแข็งเช่นนั้น ไม่ว่าผู้ใด
ได้เห็นก็ต้องรู้สึกปวดใจ

“โอ้! เป็นเพียงแค่บุตรชายตระกูลขุนนาง แต่จะมาบังคับให้องค์หญิง
ไปขอโทษ เจ้าใหญ่มาจากไหนกันเชียว” เฟิงหยวนตวาดด้วยความกราดเกรี้ยว
“ตระกูลหลานของพวกเจ้าคิดว่าตัวเองเป็นราชวงศ์หรืออย่างไร!”

“องค์ชายอย่าใส่ร้ายกันสิพะยะค่ะ!”

คุณชายหลานรู้ว่าจากเหตุแย่งชิงภาพวาดธรรมดา พอหลุดออกจากปาก
องค์ชายหกแล้วจะกลายเป็นเรื่องใหญ่เสียงเป็นกบฏได้ ต้องโทษความมุทะลุ
ของตัวเองที่คิดว่าองค์หญิงห้ากับองค์ชายหกมีเสียงสนับสนุนจากขุนนาง
ไม่มาก คิดว่าคนที่มิหนีเสียบายๆ ไม่วางอำนาจจะเป็นพวกรังแกได้ง่ายๆ

กระโจนขึ้นหลังเสือมาแล้ว หากกระโดดลงตอนนี้ย่อมมีแต่บาดเจ็บ

“คุณชายหลาน ท่านรู้หรือไม่ว่าข้าเสื่อมใสปรมาจารย์ไขว่มาก” เฟิงซีก้าว
ออกมาปกป้องน้องชาย ใบหน้าที่เลอะคราบน้ำตาขัดแย้งกับสายตาที่ไม่ยอม
แพ้

เมื่อคนถูกรังแกลุกขึ้นมาป้องกันตัว ในสายตาผู้คนย่อมเป็นสิ่งที่สมควร

“เรื่องนี้...” คุณชายหลานอึ้งไป

เรื่องนี้รู้ดีในหมู่ชนชั้นสูงอยู่แล้ว เมื่อปีก่อนราชสำนักจัดงานประลองลีลาสตรีให้แก่คนรุ่นเยาว์ ฮองเต้จะพระราชทานตามคำขอหนึ่งอย่างให้ผู้ชนะองค์หญิงห้าเป็นผู้ชนะด้านการวาดภาพ นางบอกว่าเลื่อมใสปรมาจารย์ไขว่มนานจึงขอภาพวาดปรมาจารย์ไขว่ มินั้นเขาก็อยู่ที่นั่นด้วย จะปฏิเสธก็คงไม่ได้

“เช่นนั้นข้าขอถาม สิ่งของที่อยากได้ ท่านจะพยายามประมุลงมาให้ได้หรือไม่”

“ข้า...” คุณชายหลานกัดฟันแน่น ถ้าตอบว่าต้องประมุลงมาให้ได้ก็น่าขายหน้า หากตอบว่าไม่ก็ต้องโดนองค์ชายหกเสียดสีเป็นแน่

“คุณชายหลานช่างเปิดหูเปิดตาซ้ำจริง ผู้ชนะการประมุลงมาเรียกครองคำขอโทษจากผู้แพ้” ตงฟางเซียวเย่ที่ยืนเงียบมานานเอ่ยสำหรับ

“คุณชายท่านนี้กล่าวได้ถูกต้อง”

“สกุลหลานหน้าไม่อาย!”

อะไรกัน เขามาเพื่อรังแกคนไม่ใช่หรือ เหตุใดยามนี้เขาจึงโดนรังแกแต่เพียงผู้เดียวเล่า!

เฟิงซีก็ม่นหน้าลงอำพรางรอยยิ้มเจ้าเล่ห์

ยื่นหน้ามาขนาดนี้ จะไม่ให้ตบได้อย่างไร!

สาม ภาพฝันจากอดีต

อากาศหนาวเย็นผิดแปลกจากสภาพอากาศแคว้นเพ็ญปลูกเพ็ญซีตัน จากห้วงนิทรา สิ่งที่อยู่ตรงหน้าหาใช่เตียงนอนนุ่มสบาย แต่เป็นทุ่งหิมะขาวโพลนกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาที่คุ้นเคย นางเคยเห็นฉากนี้มานับครั้งไม่ถ้วน ในความฝัน พุดให้ถูกคือจากความทรงจำในชาติก่อน

เพ็ญซีเริ่มรู้สึกว่ามันไม่ใช่คนในยุคนี้ตั้งแต่เมื่อห้าปีก่อน ก่อนจะเสร็จสิ้นพิธีทดสอบพลัง ทันใดนั้นก็บังเกิดลมกระโชกแรง ท้องฟ้าแปรปรวนเข้าชั้นวิฤติ สายฟ้าฟาดลงมาสายแล้วสายเล่า ติดต่อกันยาวนานถึงหนึ่งก้านธูป จึงจะสงบ แต่ไม่มีผู้ใดคาดคิดว่าสายฟ้าสายสุดท้ายจะผ่าลงมา

องค์หญิงผู้หนึ่งเห็นประกายสายฟ้าเส้นเล็กพุ่งมาทางตนอย่างรวดเร็ว แต่ก็หลบหลีกไม่พ้น นับแต่นั้นก็เริ่มฝันประหลาดอยู่บ่อยครั้ง ภาพในหัวฝันนั้นแจ่มชัดสมจริงราวกับมิใช่ภาพมายา กระทั่งไปค้นหาในหอตำราหลวงก็พบว่าทุกอย่างที่เห็นในฝันล้วนเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเมื่อหนึ่งหมื่นปีก่อน

ความทรงจำที่ฟื้นคืนมาเป็นช่วงๆ จนนางไม่สามารถปะติดปะต่อเข้าด้วยกันได้

ช่างน่าหงุดหงิดที่สุด

“คราวนี้เป็นอะไรอีกล่ะ”

โฮก!

เสียงคำรามอันน่าสะพรึงดังขึ้น

ลัตว์อสูรล่ำตัวสี่ขาवल้นกลมกลืนกับหิมะ รูปร่างคล้ายพยัคฆ์หว่ามีเขาคลายมังกร ตัวโตราวกับภูเขาขนาดย่อมกำลังไล่ตามคนผู้หนึ่ง เฟิงซีสาวเท้าเข้าไปไกลอย่างไม่เกรงกลัว ภาพฝันนี้มีอาจทำร้ายนางได้

ลัตว์อสูรตัวนั้นกำลังไล่ตามชายหนุ่มผู้หนึ่งอย่างเอาเป็นเอาตาย นางมองเห็นใบหน้าชายผู้นั้นไม่ชัดเนื่องจากมีหมอกสายหนึ่งมาบดบัง เขาพยายามเอาชีวิตรอดอย่างสุดความสามารถ รีดเค้นประกายอัสถ์นี้ออกมาจากกายแล้วสละตัวไปที่ลัตว์อสูร

อันว่าน้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ สายฟ้าฟาดเกิดเป็นรอยแผลตื้นๆ บนผิวกาย ลัตว์อสูรคำรามอย่างโกรธเกรี้ยว ก่อนจะปล่อยพลังแสงสีฟ้าออกมาจากปาก ขนาดคนไร้พลังยุทธ์อย่างเฟิงซียังสัมผัสได้ถึงไอเย็นยะเยือกนำชนลุกจากแสงนั้น ชายหนุ่มก็ยอมสัมผัสได้เช่นกัน ยามที่พลังแสงถูกปล่อยออกมา เขาก็หลับตาลงอย่างสิ้นหวัง

ทว่า...

ปัง!

พลังแสงที่แสนร้ายกาจถูกบดไปยังภูเขาหิมะที่อยู่ไกลออกไป เสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหว อาณาภพร้ายแรงของมันระเบิดภูเขาไปครึ่งลูกอย่างง่ายดาย ผู้กระทำการอาจหาญถึงเพียงนี้กลับเป็นอัสตรีผู้หนึ่ง! นางสวมชุดสี่ขาถูกรักทออย่างประณีต ด้ายสีทองที่ชายกระโปรงและแขนเสื้อเปล่งประกาย บ่งบอกถึงสถานะที่ไม่ธรรมดาของนาง สีทองตัวแทนแห่งพลังอำนาจ ไม่ใช่คนธรรมดาจะสวมได้ตามอำเภอใจ รูปลักษณะนี้คือนางปีศาจภูม้านับครั้งไม่ถ้วนในความฝัน

คนผู้นี้คือ ‘นาง’ ในชาติที่แล้ว

มีระดับพลังสูงส่งมองเหยียดได้ทั้งโลกหล้า ยอดฝีมือผู้ครอบครองธาตุ

น้ำแข็งอันแสนหายาก

“เหตุใดเจ้าอสูรจึงมาทำร้ายมนุษย์ผู้อ่อนแอด้วยเล่า”

“มันผู้นั้นรูกล้ำเข้ามาทำลายความสงบของข้าผู้สูงส่ง มนุษย์อย่างพวกเจ้าคิดว่าตัวเองทรงอำนาจเหนือเผ่าพันธุ์อื่นหรืออย่างไร” เจ้าอสูรอยู่มาหลายพันปีย่อมสามารถพูดภาษามนุษย์ได้ มันล้มผัสได้ถึงความแข็งแกร่งของสตรีตรงหน้าจึงไม่กล้าบุ่มพาม

สตรีนางนั้นหันกลับไปมองชายหนุ่มที่อยู่ด้านหลัง “ขอโทษท่านเจ้าอสูรเสีย”

“ข้าน้อยขอโทษที่เสียมารยาทต่อเจ้าอสูร” ชายหนุ่มรีบกล่าวขอโทษอย่างไม่อิดออด

“โทษะของข้าผู้สูงส่งระงับไม่ได้ด้วยคำขอโทษเพียงประโยคเดียวหรอกนะ”

“จะต้องให้เราต่อสู้กันก่อนหรือ ท่านถึงจะพอใจ” หญิงสาวกล่าวอย่างเย็นชา “แม้ข้าไม่มั่นใจว่าจะล้มท่านได้ แต่ถ้าทำให้ท่านบาดเจ็บสาหัสขอมั่นใจเต็มสิบส่วน”

“...”

“ได้ยินว่ามีสัตว์อสูรหลายตัวหมายตาตำแหน่งของท่าน ข้าเองก็ยินดีลงมือ หากได้เจ้าอสูรใหม่ที่เจรจากันรู้เรื่อง”

ว้าว นางในชาติที่แล้วช่างหัวหาญเหลือเกิน! เพิ่งซีปรบมือให้

“เฮอะ! เจ้าหนุ่มหน้าเหม็นดวงตีนัก” สัตว์อสูรแค้นหัวเราะก่อนจะสบบัดทางกลับไปยังที่มันจากมา การระบายโทษะกับตำแหน่งเจ้าอสูรแลกกันไม่ได้ไม่คุ้มเสีย มันจึงยอมจากไปแต่โดยดี

“นายน้อยแดนทวารโอสถมาท่องเที่ยวไกลถึงแดนเหนือ มีสิ่งใดจะให้เราเรารับใช้หรือ”

แดนทวารโอสถ! เหตุใดเป็นแดนทวารโอสถอีกแล้ว

“อาจเป็นเพราะข้ามีชะตาต้องกับท่านกระมัง ประมุขวังเหมันต์”

จู่ๆ โลกพลันหมุน ภาพเบื้องหน้าราวกับถูกฉีกกระชาก หวังมิติเกิด
บิดเบี้ยว เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าถึงเวลาที่นางควรกลับสู่ยุคสมัยที่จกามา

การเกิดใหม่พร้อมความทรงจำชาติก่อน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะสวรรค์ใคร่
หรือชิงชังกันแน่ หากชิงชังจริงเหตุใดจึงให้โอกาสนางอีกครั้ง หากรักใคร่
เหตุใดจึงให้เห็นความทรงจำที่ยากจะปะติดปะต่อเช่นนี้

**เฟิงซีลิมตาขึ้นมาอีกครั้งก็พบเพดานห้องที่คุ้นเคย ไล่สายตามองผู้
สีชมพูที่แขวนอยู่ด้านบน หูได้ยินเสียงร้องด้วยความยินดีของพระมารดาและ
เหล่าข้ารับใช้**

“เสด็จแม่ เกิดอะไรขึ้นหรือ”

“เจ้านอนพักก่อนเถิด” เสียนเพยปาตน้ำตา ใครจะคิดว่ายามนางตั้ง
ขบวนขึ้นส่งฮ่องเต้เสด็จไปท้องพระโรงตามปกติ นางกำนัลของธิดาจะรีบมา
ทูลว่าปลุกองค์หญิงไม่ตื่น “หมอลางยังไม่มาอีกหรือ หรือจะต้องให้ข้าไปเชิญ
พวกเขามาด้วยตัวเอง!”

“พระสนมโปรดทรงระงับโทษก่อนเพคะ หากพระองค์กริ้วมากอาจ
ส่งผลต่อสุขภาพ แล้วผู้ใดจะดูแลองค์หญิงเล่าเพคะ”

“ใช่ ข้ายังมีลูกที่ต้องดูแล” นางอยู่อย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัวตลอดมา
เพียงแค่นั่งพระทัยฮ่องเต้ไว้ เรื่องจับกลุ่มเล่นพรรคพวกแบบสนมชั้นเพย
คนอื่นๆ ล้วนไม่เคยทำ หากนางจึงจอกเหล่านั่นล้ำเส้นมาอยู่กับลูกๆ ของนาง
นางคงต้องมีการเอาคืนบ้าง “เสี่ยวเกา เจ้ารีบไปทูลฮ่องเต้ถึงอาการป่วยของ
องค์หญิงห้า”

บัญญัติลอบสังหารลูกหกคราวที่แล้วยังไม่ชำระ หากหาตัวผู้อยู่เบื้องหลัง
ได้เมื่อไร นางจะทำให้คนผู้นั้นรู้ว่าการอยู่มีผู้ตายเป็นอย่างไร!

“พะยะค่ะพระสนม” ชั้นที่วิวกกลางคนเร่งจากไปอย่าง ‘ตื่นตระหนก’

ผ่านไปไม่นานคนจากสำนักหมอลวงก็มาถึง พวกเขาหันหน้าลงไม่กล้าสบตาสนมผู้ได้รับความโปรดปรานต่อเนื่องมาหลายปี พวกเขาได้รับคำสั่งจากก๊วยเพยที่ถือครองตราหงส์ชั่วคราวว่า หากเลียนเพยเรียกใช้ให้ลีลาเสียหน่อยพวกเขาเป็นข้ารับใช้ตัวเล็กๆ ไหนเลยจะกล้าขัดคำสั่งก๊วยเพยผู้เป็นใหญ่ ณ ขณะนี้

“เร่งตรวจอาการองค์หญิงเถิด”

“พะย่ะค่ะ”

พวกเขาเร่งตรวจชีพจรขององค์หญิง จึงพบว่ายังมีอาการปกติดีทุกอย่าง ยกเว้นเพียงชีพจรที่เต้นเร็วว่าปกติไปบ้าง น่าจะเกิดจากการได้รับความตระหนกและท่าทางอ่อนเพลียจากการพักผ่อนไม่เพียงพอ

“ช่วงนี้องค์หญิงได้รับความตระหนกจนทำให้พักผ่อนไม่เพียงพอ พวกกระหม่อมจะจัดยากล่อมจิตใจ...”

“ฝ่าบาทเสด็จ...”

“ไฉเอ๋อร์ ซีเอ๋อร์เป็นอะไรไป” สองเต้ก้าวเข้ามาอย่างรีบร้อน เห็นใบหน้างามของธิดาซีตซิวทว่าปกติก็รู้แล้วว่าต้องเกิดเรื่องไม่ดีขึ้น

“ถวายพระพรฝ่าบาท / เสด็จพ่อ”

“เหตุใดจึงลุกไปลุกมาอีก ยามนี้เจ้าไม่สบาย ไม่รักชีวิตของตัวเองแล้วหรือ” เขานั่งลงที่ข้างเตียง แล้วช่วยพยุงธิดาให้นอนลงอย่างทะนุถนอม ก่อนจะตัวดสายตาคมปราดไปมองหมอลวงสองคน “องค์หญิงทำเป็นอะไรไป”

เลียนเพยเป็นผู้เล่าให้ฟังว่าเฟิงซีหลับลึกมาก ปลูกอยู่หลายครั้งก็ไม่ยอมตื่น เหงื่อผุดเต็มใบหน้า มีอาการกระสับกระส่าย ก็รู้ว่าอาการธิดาไม่สู้ดี ด้วยเกรงว่าหากปล่อยไว้นานจะเกิดอันตราย จึงเร่งให้ขันทีไปที่สำนักแพทย์หลวง

ฝ่ายหมอลวงกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่ แล้วรีบกล่าวรายงานอย่างละเอียดตามจริง

“ในวังมีอะไรให้ตระหนกกัน”

คำดำเนินไม่ได้พุ่งเข้ามาที่ธิดาสุดที่รัก แต่พุ่งเข้าไปที่คนลงมือ วังหลวง
 ควรเป็นสถานที่ปลอดภัยที่สุด เขาเชื่อเช่นนั้นเสมอมาจึงพยายามขจัดภัย
 อันตรายในวังหลังเพื่อให้ลูกๆ ทุกคนเติบโตได้อย่างปลอดภัย แต่บางครั้งก็มี
 บางเรื่องที่ไม่อาจควบคุมได้ เขาก็หลับตาข้างหนึ่งมาตลอด

แต่พอเรื่องเกิดกับเฟิ่งซี เขาควรจะลืมตาทั้งสองได้แล้ว

“มีผู้ใดทำอะไรเจ้าหรือไม่”

“ไม่มีเพคะ ผู้ใดจะกล้าทำอะไรหม่อมฉัน” เฟิ่งซีหลับตา ปฏิเสธไม่เต็ม
 เสียงหนัก

ฮ่องเต้ขมวดพระขนง “แนใจหรือ”

นางก้มหน้าดูไม่กล้าตอบ

“เฟิ่งซี” เฟิ่งซีเอียนแอนกายลูบศีรษะธิดาด้วยความรักใคร่ “เห็นเจ้า
 เป็นเช่นนี้พ่อปวดใจยิ่งนัก”

“หม่อมฉัน...”

“พี่หญิงอย่าอ้าอึ้งอยู่เลยพะยะค่ะ ทูลเสด็จพ่อไปตามตรงเถิด”

เฟิ่งหยวนที่เฟิ่งมาถึงคารวะฮ่องเต้กับเหลียนเสียนเพยเต็มพิธีการ เมื่อ
 เห็นสายตาร้องขอความช่วยเหลือของพี่สาวที่มองมาที่นิกขบขันในใจ ช่างเป็น
 พี่สาวที่แยจริงๆ คิดจะเป็นคนดีต้องเป็นให้สุด เลยให้เขารับบทเป็นองค์ชาย
 ชีฟ่องแทน เขาถอนหายใจแล้วเริ่มเล่าเรื่องทั้งหมดอย่างละเอียด

“สกุลหลานข้าจะเหิมเกริมเกินไปแล้ว!” สกุลหลานเอาความกล้ามาจาก
 ไหนถึงได้รังแกคนของราชวงศ์ “ซีเออร์ พ่อจะทวงความยุติธรรมให้เจ้าเอง”

“เสด็จพ่อรบกวนให้หม่อหลวงตรวจสอบสิ่งของภายในห้องหม่อมฉัน
 หน้อยได้หรือไม่เพคะ” เฟิ่งซีขอร้อง ลัญชาตญาณสัมผัสได้ถึงความผิดปกติ

ต่อให้ฝันถึงอดีต แต่นางไม่เคยถูกปลุกแล้วไม่ตื่นมาก่อน น่ากลัวว่า
 จะมีคนเล่นเล่ห์กับนางแล้ว

ไม่คาดคิดว่าจะพบเจอบางอย่าง

กลุ่มหม่อหลวง นางก้านลับที่หนึ่งคุกเข่าที่พื้นต่างมีสีหน้าซีดเผือด ผู้

ขวัญอ่อนก็ตัวลั่นสะท้านด้วยความหวาดกลัว ใครจะคิดแล้วว่าภายในห้องธิดาคนโปรดของฮ่องเต้จะมีสิ่งของทำลายผู้คน!

“ฝ่าบาท นี่คือนิพพานสงบพะยะค่ะ ซึ่งมาจากการกล่อมให้ผู้คนติดอยู่ให้ห้วงฝัน หากได้รับพิษติดต่อกันนานๆ ร่างกายจะอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรง มีอาการหลับลึกและนานกว่าปกติ หากได้รับพิษมากเข้าก็ถึงขั้นเสียชีวิตได้” หัวหน้านัชมอหลวงก้มหน้าไม่กล้ามองพระพักตร์ของฮ่องเต้กับเสียนเพย “เมื่อร่วมกับความกังวลใจขององค์หญิงจนเก็บไม่ฝันร้ายจนชีพจรเต้นเร็ว พิษจึงแพร่กระจายเร็วยิ่งขึ้น”

นิพพานสงบเป็นพิษที่ออกฤทธิ์ช้า โดยทั่วไปไม่ค่อยเป็นที่นิยมในหมู่มือสังหาร หากมีข้อดีคือสามารถสังหารคนได้อย่างไร้ร่องรอย ตรวจพบในร่างกายได้ยาก พิษจะค่อยๆ ทำให้ร่างกายอ่อนเพลียไร้เรี่ยวแรงลงเรื่อยๆ จนตาย

คนลงมือก็ช่างเจ้าเล่ห์นัก หากวางในอาหารหรือเสื้อผ้าก็คงตรวจพบตั้งนานแล้ว แต่นี่กลับแอบลงบนผ้าผ่านคลุมเตียง ผ้าผ่านเหล่านี้จะถูกทำความสะอาดทุกครึ่งเดือน หากปล่อยให้ถึงเวลานั้นเกรงว่าบนแผ่นดินนี้คงไม่มีองค์หญิงห้าอยู่อีกแล้ว

“จากความเห็นของกระหม่อม พิษนี้ น่าจะพึงวางได้ไม่นานจึงยังไม่ส่งผลกระทบต่อพระวรกายขององค์หญิงมากนักพะยะค่ะ”

ฮ่องเต้ปัดด้วยชาตักพื้น “ดี! ฝ่าฝืนนี้ช่างมีเล่ห์กลใหม่ๆ มาให้เราหมดตลอด ไปเชิญจางกู่ยเพยมา!”

ข่าวองค์หญิงห้าต้องนิพพานสงบแพร่ไปทั่วตำหนักในแล้ว บรรยายภาค อิมครีมีปกคลุมไม่ทั่ว สนมคนอื่น ๆ เริ่มเก็บตัวอยู่ในห้อง ทำตัวสงบเสงี่ยมตัวยกแล้วว่าตัวเองจะเป็นผู้รับเคราะห์

ผู้ที่สบายใจที่สุดในยามนี้คือเพ็งซี วันๆ ก็วาดภาพอยู่ในห้อง ออกไปเดินเล่นในอุทยานหลวงบ้าง ได้รับพระราชทานของจากพระบิดาไม่ขาด สิ่งที่น่าเบื่ออย่างเดียวคือต้องกินยาขับพิษขมๆ และต้องฝังเข็มทุกวันเท่านั้น

“สกุลหลานได้รับหน้าที่ไปปราบลัทธิอสูรพร้อมกับแม่ทัพเสอเพคะ”

“แม่ทัพเสอจะต้องกดดันได้ให้หลานแน่ พวกเราก็คอยชมเรื่องสนุก
อย่างเดียวเถิด”

“ได้ให้หลานผู้นั้นแม่จะถือหางฝั่งจวงก้วยเพย สนับสนุนพี่รอง แต่ก็ไม่ใช่
คนเลวร้ายอันใด น่าเสียดายที่ให้กำเนิดบุตรไม่มีสมองทั้งคู่”

“ได้ยินว่ามีข้ารับใช้ถูกโยยตายไปหลายคนแล้ว มีความคืบหน้าบ้าง
หรือไม่”

“ไม่มีเลยเพคะ” นางกำนัลคนสนิทส่ายหน้า สองมือกำแน่น ถึงแม้นาง
จะเป็นคนโง่งมชื่อป้อเหลือนั่น แต่ก็ไม่รู้ลึกลับเห็นใจข้ารับใช้ที่ถูกโยยตายเหล่า
นั้น ผู้ที่ไม่เชื่อลัทธิสมควรวินแล้ว สงสารก็แต่องค์หญิงที่ต้องมาพลอย
รับเคราะห์ ข้ายังจับมือใครดมไม่ได้อีก

นางช่างเป็นข้ารับใช้ที่แท้จริงๆ ที่ปกป้องเจ้านายไม่ได้

“เจ้าอย่าโทษตัวเองไปเลย”

“เพคะ” นางกำนัลน้อยรับคำ ก่อนจะยกถาดล้ารับไปเก็บ

เพิ่งซีตวัดพู่กันด้วยท่าทางสงบนิ่ง บนกระดานปรากฏภาพลัทธิอสูรที่
เห็นในความฝัน พู่หิมะ ภูเขาครึ่งลูก และหนึ่งสตรีหนึ่งบุรุษ กระทั่งกระแ
ลม การเคลื่อนไหวถูกสรรค์สร้างออกมาราวกับภาพวาดมีชีวิตจริงๆ

นับตั้งแต่วันนั้นนางก็ไม่ฝันเกี่ยวกับอดีตอีกเลย

เทวะเอสธ วังเหมันต์ ล้วนเป็นสองในสี่แดนศักดิ์สิทธิ์ ที่หนึ่งอยู่ฝั่ง
ตะวันออก อีกที่อยู่เหนือสุดของทวีป เก็บตัวปลีกวิเวกจากผู้คน ทั้งสอง
ดินแดนไม่เข้ามาข้องเกี่ยวกันได้ น่าเสียดายที่ตำราในแคว้นเพ็งไม่มีรายละเอียด
เรื่องแดนศักดิ์สิทธิ์เท่าไร

“องค์หญิง องค์ชายหกพาดคุณชายเซียวมาเข้าเฝ้าเพคะ”

“ให้พวกเขาเข้ามา” เพิ่งซีตอบลางกลั่นใจดีมียามๆ ลงไปอีกใหญ่
แล้วหันไปทักทายผู้มาใหม่ “พี่เซียวไม่ได้พบกับเสียนานเลย”

“ข้าเพิ่งได้ยินว่าเจ้าต้องพิจจึงขอให้องค์ชายหกพาดมาเข้าเฝ้า”

“อาการไม่ได้ร้ายแรงอันใดหรอก หมอหลวงก็ถอนพิษออกไปมากแล้ว”

“หากเจ้าไม่รังเกียจ ข้าขอตรวจชีพจรหน่อยได้หรือไม่”

“เอาสิ” นางยื่นท่อนแขนขาวฟ่องออกไป

แดนทោះไอสดเชี่ยวชาญการหลอมไอสดและวิชาแพทย์ ตงฟางเซียวย่เป็นถึงคุณชายของแดนศักดิ์สิทธิ์ สถานะของเขาสูงส่งกว่านางไม่รู้ตั้งเท่าไร คนระดับนี้ไม่มีทางมาคิดร้ายต่อองค์หญิงแคว้นอันดับสองหรอก น้ำใจของเข่าเฟิงซีรับรู้ได้ด้วยใจ

“พิษอยู่ในระดับไม่อันตราย” ตงฟางเซียวย่ขยักมือกลับ วางขวดไอสดลงตรงหน้า “นี่คือไอสดถอนพิษระดับปลูฟี่ขั้นต่ำ สามารถถอนพิษได้เกือบทุกชนิด ยกเว้นเพียงพิษที่อยู่ในขั้นสูงกว่า กินวันละหนึ่งครั้งก่อนเข้านอน”

“ไอสดขวดนี้มีมูลค่ามากเกินไป ข้ารับไว้ไม่ได้”

ตงฟางเซียวย่ทั้งช่วยเหลือน้องชาย และยังคงมาช่วยเหลือนางอีก รู้สึกว่าพวกนางชักเอาเปรียบเขามากเกินไปแล้ว

“ของเหล่านี้ข้าปรารถนาเอง หากอยากได้ก็แค่ปรารถนาใหม่” ตงฟางเซียวย่ยิ้มบาง ไม่ง่ายเลยกว่าเขาจะพบสหายที่จริงใจ “หวังว่าองค์หญิงจะไม่รังเกียจ”

“บุญคุณของพี่เซียวย่ ข้าเฟิงซียอมตอบแทนอย่างแน่นอน”

“ข้าเฟิงหยวนก็เช่นกัน!” เฟิงหยวนกล่าวอย่างหนักแน่น

“น้ำใจของพวกเจ้าข้าจะรับไว้” ตงฟางเซียวย่พยักหน้า สองพี่น้องคู่นี้ช่างนิสัยดีจริงๆ ไม่เสียแรงที่เขามอบน้ำใจให้ ก่อนจะหันกลับไปกล่าวกับองค์หญิงน้อย “องค์หญิงห้า ข้ามีสิ่งของมาให้เจ้าอีกอย่างหนึ่ง”

หือ? อะไรอีกล่ะ

ภาพวาดถูกนำออกมาจากแหวนมิติ เป็นภาพทุ่งหิมะกว้างใหญ่คล้ายคลึงกับภาพวาดของนางหลายส่วน ภายในภาพมีเฟิงหวงสยายปีกอยู่บนปากฟ้า สีแดงโดดเด่นท่ามกลางทิวทัศน์สีขาวโพลน ขนปีกแต่ละเส้นช่างเหมือนกับขนปีกที่ประดิษฐ์ขึ้นที่เกาะกลางน้ำ

ลายเส้นทรงพลังทว่ากลับพลัวไหวดูจลายน้า ผู้ที่เลื่อมใสอย่างนางจะ
จำผิดไปได้อย่างไร

“พี่เชียวนี้...”

นี่คือภาพวาดของปรมาจารย์ไฮว!

“พอดีปรมาจารย์ไฮวติดหินบุญคุณเข้าไว้ เขาจึงให้ภาพนี้เข้ามา ซ้ายก็ให้
เจ้า” ตงฟางเชียวแยกกล่าวอย่างเรียบง่าย ราวกับเขามิได้ยกภาพวาดที่มีมูลค่า
มหาศาลแต่เป็นเพียงสิ่งของธรรมดาชิ้นหนึ่งให้

“พี่เชียว ภาพนี้ซ้ารับไว้ไม่ได้เด็ดขาด” เฟิงซิปฎิเสกเสียงแข็ง

ไไหนจะโอสถอนพิษ ไไหนจะภาพวาดของปรมาจารย์ไฮว หากแปรมูลค่า
เป็นเงิน นางคิดเงินเขาเกือบล้านตำลึงแล้วกระมัง

“ได้ยืมว่าเจ้าเชี่ยวชาญการวาดภาพ เช่นนั้นนำภาพวาดของเจ้ามาแลก
กันเป็นอย่างไร”

เฟิงซิปฎิรู้ว่าต่อให้ปฏิเสธ แต่เขายืนกรานเช่นนั้น สุดท้ายก็เปลี่ยนตอนจบ
ไม่ได้อยู่ดี

“เช่นนั้นซ้าก็ซ้ารับไว้” นางขอทำตัวหน้าหนาสักวันก็แล้วกัน หมุนกาย
ไปหยิบภาพที่หมึกยังไม่ทันแห้งดีส่งให้อีกฝ่าย “นี่เป็นภาพที่ดีที่สุดที่ซ้าวาด
ออกมาได้ในยามนี้ หวังว่าพี่เชียวจะไม่รังเกียจ”

“ภาพวาดของเจ้า ซ้าจะไปรังเกียจได้อย่างไร”

นี่ก้าวหน้าถึงขั้นแลกเปลี่ยนใจแล้วหรือ... เฟิงหวยวนคิด

ตงฟางเชียวยั้งชื่นชมภาพวาดในใจ องค์หญิงห้ายังเด็กอยู่นัก ซ้อมือจึง
ยังไม่แข็งแรงดี วาดได้ลายเส้นเข้มแข็งถึงเพียงนี้ก็น่าชื่นชมแล้ว แต่ได้ยาก่อน
ทิวทัศน์นี้มัน!

เขานำภาพทั้งสองมาเปรียบเทียบ พบว่านอกจากสถานที่ทั้งสองจะ
คล้ายคลึงกันถึงแปดเก้าส่วนแล้ว ลัทธิอสูรตัวนี้คือพยัคฆ์มังกรทมิฬ ลัทธิอสูร
ชั้นสูงที่สืบทอดสายเลือดมาจากเผ่ามังกร ในภาพวาดแฝงไปด้วยเรื่องราวของ
บุรุษหนุ่มได้รับบาดเจ็บแล้วได้สตรีแข็งแกร่งผู้หนึ่งเข้าช่วยเหลือ

“พี่หญิง ข้าว่าท่านกับปรมาจารย์ไซวอาจมีจิตเชื่อมโยงกันก็เป็นได้”
เฟิ่งหยวนมองเปรียบเทียบสองภาพ

เฟิ่งซีได้ยินดังนั้นจึงพิจารณาภาพทั้งสองดู ก็พบว่ามิจุดคล้ายคลึงหลาย
ส่วนทีเดียว กระทั่งยอดเขาที่ถูกระเบิดยังเหมือนกัน ครุ่นคิดหลายตลบก็ได้
เพียงข้อสรุปเดียวคือความบังเอิญ

กระแสน้ำอย่างพลันวิ่งผ่าน ตงฟางเซียวเยว่รู้สึกราวกับศิระชะระระเบิด
จนเซไปก้าวหนึ่ง เขากัดฟันอดทนไว้เพียงครู่เดียวอาการปวดก็หายไป

‘เกิดอะไรขึ้นกับตัวข้ากันแน่...’

“พี่เซียว ท่านเป็นอะไรไป” เฟิ่งหยวนตรงเข้ามาประคองเขาให้นั่งลง
โดยมีสายตาเป็นห่วงจากเฟิ่งซีมองมาห่างๆ

“เพียงปวดหัวเท่านั้น หายแล้วละ”

เฟิ่งซีเล่าให้ทั้งสองฟังว่าตัวเองฝันถึงเรื่องราวแปลกประหลาดจึงถ่ายทอด
ความฝันออกมาเป็นภาพวาด ไม่คิดว่าจะมีสถานที่นั้นอยู่จริง ส่วนปรมาจารย์
ไซวกก็ไปเห็นสถานที่นั้นด้วยตาตัวเองจึงวาดออกมา

เฟิ่งหยวนพยักหน้ารับฟังแล้วก็ปล่อยผ่าน ด้วยคิดว่าเรื่องนี้เป็นเพียง
เรื่องบังเอิญ

แต่ตงฟางเซียวเยกกลับไม่คิดเช่นนั้น หลังจากเวลาล่วงเลยมานาน เขา
ก็ขอตัวกลับไปที่หอเทียนฟู่ มองภาพวาดขององค์หญิงห้าที่เอาใส่กรอบแขวน
ที่ฝาผนัง กลับรู้สึกถึงบางอย่างที่คุ้นเคย

ปรมาจารย์ไซวไม่เคยเห็นสถานที่จริงมาก่อนอย่างแน่นอน... หมายถึง
ในชาตินี้ละ

รอยยิ้มเย้ยหยันปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา

๗

องค์หญิงห้าผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตา

สุดท้ายเหตุการณ์ลอบวางยาพิษขององค์หญิงห้าก็สลายไปกับสายลม แม้จะพบพินธุมากมาย แต่ก็สาวไปไม่ถึงผู้บงการใหญ่ ฮ่องเต้พิโรธหนักถึงขั้นลงโทษลดเบี้ยหวัดจวงก้วยเพยหนึ่งปีเต็ม โทษฐานดูแลวังหลังไม่ดีจนปล่อยให้เกิดเหตุลอบสังหารองค์หญิง

หว่าก็พิโรธได้ไม่นาน เนื่องจากมีงานใหญ่กว่าที่จะต้องเร่งระดมวันเปิดสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว!

ผู้เยาว์วัยสิบถึงสิบห้าปีทั่วดินแดนจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว พวกเขาทั้งหวาดกลัวและรอคอยด้วยความหวัง จะสูงส่งหรือตกอับขึ้นอยู่กับวันนี้วันเดียว หลายคนเก็บตัวอยู่ภายในห้องเนื่องจากกลัวว่าจะเกิดความผิดพลาด แต่เพิ่งซีกลับตรงข้าม หลังจากตรวจร่างกายครั้งล่าสุดก็พบว่าพิษฝิ่นสงบสลายไปหมดแล้ว จึงออกมาเดินเล่นนอกตำหนักได้อย่างสบายใจ

วันดีๆ แบบนี้กลับมาเจอมารผจญจนทำให้เสียเรื่อง!

ที่มุมทางเดิน องค์หญิงสี่กำลังตำทอตะปตีคนผู้หนึ่งอยู่อย่างหยาบคาย กิริยาไม่คล้ายเป็นองค์หญิงแห่งราชสกุล เหมือนหญิงสาวบ้านป่าไร้การอบรมสั่งสอนมากกว่า นางกำนัลผู้ติดตามองค์หญิงสี่ยื่นล้อมเป็นวงบดบังสายตา

สอดรู้สอดเห็นจากภายนอก

“พี่ลีกำลังทำอะไรอยู่หรือเพคะ” เฟิงซีก้าวเข้าไปพร้อมรอยยิ้ม

เหล่านางกำนัลถือดีต่างเปิดทางให้ เผยให้เห็นผู้โชคร้ายที่อยู่ด้านใน เด็กหญิงในชุดนางกำนัลรุ่นราวคราวเดียวกับพวกนางก้มหน้ารำไห้ เข้มปากแน่น ไม่กล้าส่งเสียงออกมาแม้แต่นิดเดียว ผมเผ้าถูกจิกทิ้งไม่เป็นทรง ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยช้ำ หน้าหน้อยถึงขั้นมีรอยเล็บด้วยซ้ำไป อีกด้านหนึ่งมีนางกำนัลสามสี่คนคุกเข่าอยู่

“เจ้ายุ่งอะไรด้วย” เฟิงห้วนเซียงกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์

เพราะว่าคะเนนหตุสอบความรู้้อออกมาได้น้อยกว่าเฟิงซีนางเลยถูกพระมารดาตำหนิ ซ้ำยังสั่งให้คุกเข่าสำนึกผิดตั้งสองชั่วโมงจึงอารมณ์ไม่ดี ระหว่างทางมาเจอกับกลุ่มนางกำนัลกำลังพูดคุยเรื่องราวที่เกิดขึ้น นางกำนัลผู้หนึ่งกล่าวชื่นชมน้องห้าที่ตนไม่ชอบขึ้นมา จึงเกิดบันดาลโทสะพุ่งเข้าไปตบตีคน

“ดูเหมือนว่าการรังแกข้ารับใช้จะเป็นงานอดิเรกของพี่ลี” เฟิงซีกล่าวแดกดัน รังแกคนอ่อนแอไม่มีทางสู้จะแน่ลึกแค้ไหนกันเชียว “ไม่สู้ให้ข้ากราบพูลเสด็จพ่อเป็นอย่างไร”

“เจ้ากล้า!”

“แน่นอนว่าข้ากล้า แล้วท่านล่ะกล้าหรือไม่”

เฟิงซีหาใช้วิญญูชนผู้ปกป้องความยุติธรรม นางเพียงต้องการสร้างความยากลำบากให้พี่ลีเท่านั้น นอกจากได้ความลำราญแล้วยังได้ชื่อเสียง ทำแล้วมีแต่ได้กำไรคุ้มเสียยิ่งกว่าคุ้ม น่าเสียดายที่คนบางคนไม่รู้ตัว ชอบเอาตัวเองมาเป็นหินรองเท้าให้นางอยู่เรื่อย

เฟิงห้วนเซียงกำมือแน่น แน่แน่นอนว่านางย่อไม่กล้า ยามนี้พระมารดาเข้มงวดยิ่งนัก หากนางก่อเรื่องจนพระบิดากริ้วคงไม่มีทางออกหน้าขอร้องให้ บางครั้งนางก็อิจฉาเฟิงซี นอกจากเป็นที่รักของพระบิดาแล้ว เพลียนเสียนเพยผู้เป็นพระมารดาอย่างรักใคร่ปกป้อง ส่วนนางกับพระมารดาความสัมพันธ์ไม่ได้

ต่างจากคนแปลกหน้าเท่าไร ยามทำดีก็เข้ามาชม ยามผิดพลาดก็ไร้คำปลอบใจ
 อัจฉา

นางอัจฉาน้องห้า!

“พวกเจ้าใส่หัวออกไปให้พ้นหน้าข้า!”

“ขอบพระทัยเพคะ” นางก้านลี้คนที่นั่งคุกเข่ารีบลุกขึ้น

นางก้านลี้ที่ถูกทำร้ายลุกขึ้นยืนอย่างยากลำบาก สหายที่มาพร้อมกัน
 มิกล่าเข้ามาประคอง มิตรภาพในวังหลวงก็เท่านี้ นางล้วงकिनองค์หญิงสี่
 จากนี้ชีวิตในวังจะต้องประสบความยากลำบากเป็นแน่ แล้วครอบครัวของนาง
 ที่รออยู่ภายนอกวังจะทำอย่างไรเล่า

เฟิ่งซีมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยความสิ้นหวังของนางก้านลี้ น้อย พลาง
 ถอนหายใจหนึ่งคำรบ

เอาเถิด คิดจะช่วยคนที่ต้องช่วยให้สุด นอกจากจะได้ชื่อเสียงดังาม
 เพิ่มขึ้นสองส่วน ยังเป็นการตบหน้าพี่สี่อีก

“เจ้าหยุดก่อน”

นางก้านลี้ น้อยหันมาขอกายการวะองค์หญิงห้า

“ข้ารู้สึกถูกชดากับเจ้ายิ่ง ไปเก็บของแล้วย้ายไปตำหนักของข้า”

เด็กหญิงเงยหน้ามององค์หญิงห้าอย่างโจ่งม ไม่คิดว่าการถูกทำร้ายใน
 วันนี้จะได้เข้าไปเป็นคนในตำหนักองค์หญิงห้า ควรรู้ว่าข้ารับใช้เองก็มีการ
 แบ่งแยกชนชั้น การได้ติดตามเจ้านายที่สูงส่งนั้นมีหน้ามีตาดีกว่าข้ารับใช้
 ตำแหน่งเดียวกันที่ประจำอยู่ส่วนกลางเสียอีก

องค์หญิงห้าช่างมีพระเมตตาตayingนัก

“ขอบพระทัยขององค์หญิงห้าเพคะ ต่อไปจะให้หม่อมฉันเป็นวัวเป็นม้าก็
 ยินดี!” นางโขกศีรษะลงกับพื้นเพื่อขอขอบคุณ

“เอาเถิด เจ้าพานางไปเก็บของ” เฟิ่งซีเลือกนางก้านลี้ของตนคนหนึ่ง
 ติดตามไป

“เจ้าช่างมีเมตตาตayingนัก”

“ข้าก็เพียงทำเรื่องที่ไม่ผิดต่อฟ้าดินเท่านั้น”

จะบอกว่านางทำเรื่องผิดต่อฟ้าดินหรืออย่างไร เฟิงห้วนเซียงค่อนข้างขอจด
ในใจ “แต่เจ้าคงไม่เคยได้ยินคำกล่าวที่ว่าผู้ยุ่งเรื่องคนอื่นมักตายไว”

“จะเร็วหรือช้า ข้าหวังว่าพี่สี่จะเป็นคนพิสูจน์” เฟิงซีหัวเราะ

ใครจะตายก่อนหรือหลังนั้นก็ไม่น่าสนใจ

“น้องสี่ น้องห้า เหตุใดพวกเจ้าถึงมาอยู่ด้วยกันที่นี่เล่า”

“การระพีรือง”

องค์ชายรองโอรสสององค์โตของพระบิดากับจวงก๊วยเพย ยามนี้เขาอายุได้
สิบสี่ปีแล้ว ใบหน้าคมเข้ม รูปร่างคล้ำย่องเตี้ยตอนยังทรงพระเยาว์หลายส่วน
ไทเฮาที่ไม่ค่อยพอพระทัยจวงก๊วยเพยยังเอ็นดูเขาอย่างกับอะไรดี เขาได้รับ
สืบทอดสติปัญญามาจากจวงก๊วยเพย ทั้งฉลาด เจ้าเล่ห์ ผิดกับน้องสาวที่
นอกจากจะโง่งงอย่างหิมเกริมไม่เกรงกลัวผู้ใด ลักวันนางจะต้องตายเพราะไป
ล่วงเกินผู้สูงส่ง

“ไม่พบกันนาน น้องห้าคล้ายจะงตมขึ้นอีกแล้ว”

“คำชมจากพี่รองหม่อมฉันไม่กล้ารับหรอกเพคะ” พวงแก้วขำขันสีแดง
ระเรื่อน่าหลงใหล

ไม่ชมน้องสาวร่วมพระมารดาของตัวเองหน่อยหรือพี่รอง หากสายตา
ของพี่สี่เป็นกระเป๋ เฟิงซีคงตายไปเป็นพันครั้งแล้ว เมื่อครู่เห็นพืมฟ้าบางอย่าง
หากไม่ใช่นางจึงจอกก็คงเป็นนางแพศยากระมัง

เฟิงจงเงินหัวเราะพลางเดินนำหน้าเหล่าน้องสาวชมอุทยานหลวง

“ได้ยินว่าการทดสอบพลังในครั้งนี้จะมีคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์มาร่วม
สังเกตการณ์ด้วย” เฟิงจงเงินบอกเป็นนัย เมื่อเห็นสายตาที่เต็มไปด้วยความ
ทะเยอทะยานของน้องสาวก็ยกยิ้มมุมปาก

“เช่นนั้นข้าต้องทำให้ดีแล้ว” เฟิงห้วนเซียงหมายมาด

คนโง่งอย่างไรก็ย่อมเป็นคนโง่ ชาติที่ถือครองและพรสวรรค์ถูกกำหนด
มาตั้งแต่เกิด จะไปเปลี่ยนแปลงอะไรได้

แดนศักดิ์สิทธิ์จะมาสังเกตุการณ์? ไม่รู้ว่าพี่รองหมายถึงตงฟางเซียวเยว่ จากแดนทเวเฮอเอสหรือมีคนจากแดนศักดิ์สิทธิ์อื่นอีก พวกเขาเร่งหาลูกศิษย์ฝีมือดีเข้าสำนัก เกรงว่าไม่นานนับจากนี้จะต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้น เสียตายที่ ความทรงจำของนางยังฟื้นคืนไม่หมด ไม่มีความรู้ที่พอเป็นประโยชน์เลย

“น้องห้าเล่าคิดเห็นอย่างไร”

“เพียงทำให้เต็มทีก็พอเพคะ”

ถ่อมตัวเป็นคุณสมบัติที่ดีของวิญญูชน

“น้องห้ายังคงถ่อมตัวเหมือนเดิม” เฟิงจิงเงินยิ้มสุภาพ เขาเดินมาหยุด ตรงสวนท้อที่บ้านสะพรั่งดงมัจฉา “หลายปีมานี้ข้าติดตามท่านอาจารย์ ขึ้นเหนือล่องใต้ บังเอิญไปรู้จักกับคนจากแดนเพลิ่งสวรรค์”

เฟิงห้วนเซียงตาโต

ส่วนเฟิงเซียมวดคิ้ว เดี่ยวนี้คนของแดนศักดิ์สิทธิ์พบตัวกันง่ายตาย เพียงนี้เซียวหรือ ทั้งตงฟางเซียวเยว่จากแดนทเวเฮอเอส ไหนจะคนจากแดนเพลิ่งสวรรค์อีก ดูอย่างไรก็ผิดปกติ

“พี่รอง! ท่านต้องช่วยข้านะ”

“หากว่าเจ้ามีพรสวรรค์ไม่เลว ข้าจะช่วยให้ได้”

“ขอบพระทัยเพคะ!” เฟิงห้วนเซียงกล่าวอย่างยินดี หากได้เข้าแดนศักดิ์สิทธิ์แล้ว สิ่งที่น่าปรารถนาจะไม่ได้มาเซียวหรือ ไม่ว่าจะอำนาจหรือบุรุษที่ยอดเยี่ยมที่สุดในได้หลังจากต้องเป็นของนาง

ก็แค่รู้จักคนไม่ใช่หรือ นางรู้จักนายน้อยแดนศักดิ์สิทธิ์ยังไม่ไ้อวดสักครึ่งคำ! เฟิงซีกลอกตามองอย่างเอือมระอา

“เวลานี้สายมากแล้ว น้องขอตัวไปก่อนนะเพคะ”

“น้องห้าเดินดี ๆ”

รองนน้องห้าที่ตนชิงชิงจากไป เฟิงห้วนเซียงจึงหันมากล่าวกับพี่ชายอย่างไม่พอใจ

“เหตุใดพี่รองต้องบอกเรื่องสำคัญกับนางด้วยเล่า เกิดนางได้เข้าแดน

เพลิงสววรรค์จริงจะอย่างไร” แค่นี้คิดว่าตัวเองจะต้องเข้าไปเจอหญิงที่น่า
รังเกียจอีกก็อยากจะทำเฉย

“หากนางได้เข้าแดนศักดิ์สิทธิ์จริงก็ดีสิ”

“พี่รองหมายความว่าอย่างไร”

“ไม่มีอะไร” เพิ่งจงดั้นหัวเราะอย่างมีเลศนัย

ผู้อาวุโสจากแดนศักดิ์สิทธิ์ที่เขาพบถือว่าอยู่ในตำแหน่งมีหน้ามีตา คน
ผู้นี้จิตใจวิปริต ชื่นชอบเด็กหญิงดงมที่ขี้ขลาดไม่เติบโตเต็มที่

ขอโทษด้วยนะน้องห้า แต่เจ้าจะต้องมาเป็นหินรองเท้าให้พี่ชายเสียแล้ว!

“องค์หญิงเพคะ เหตุใดหม่อมฉันจึงรู้สึกว่าคุณชายรองเข้าหาพระองค์

ด้วยจุดประสงค์บางอย่าง”

“พี่รองก็เหมือนจวงก๊วยเฟย ไม่เคยเข้าหาผู้อื่นด้วยความจริงใจหรอก”
ดวงตาคือหน้าต่างแสดงความรู้สึก แววตาสละสลวยโลกมากถึงเพียงนั้น หากนาง
ดูไม่ออกก็นับว่าเสียชาติเกิด

“เช่นนั้นพวกเราควรทำอย่างไรดีเพคะ” นางกำนัลกล่าวน้ำเสียงเป็น
กังวล

“ทหารมาใช้ขุนพลต้านรับ น้ำมาใช้ดินต้าน¹” เพิ่งชี้ตอบ ทว่าภายในใจ
กลับมีความมั่นใจเพียงสามส่วน ถึงอย่างไรเพ็งซึกก็เป็นเด็กสิบเอ็ดขวบที่บังเอิญ
มีความทรงจำจากชาติก่อนที่ไม่สมบูรณ์ เล่ห์เพทุบายที่เคยใช้มาแล้วนั้นได้ผล
แต่กับกลุ่มเด็กโง่งมวัยเดียวกัน แต่กับคนที่ฉลาดเจ้าเล่ห์จอบสรพิษเช่นนี้
ยากจะรับมือ

เพ็งซึกยังห่อสมุดหลวง เดิมที่นางคิดจะไปนั่งที่ประจำ แต่วันนี้กลับมี
คนมานั่งก่อนแล้ว

---

¹ ถิ่นนวน ‘ทหารมาใช้ขุนพลต้านรับ น้ำมาใช้ดินต้าน’ (兵来将挡, 水来土掩) หมายถึง
แม้ว่าจะมารวิธีไหนก็สามารถรับมือได้

“การระพีสามเพคะ” เฟิงซีย่อเข้า วันนี้ช่างโชคดียิ่งนัก ทั้งๆ ที่ไม่ใช่วัน
สำนักศึกษาเปิด แต่กลับเจอพี่น้องมากมายเลยทีเดียว

“ข้าแย่งพี่น้องห้าแล้ว ขอภัยด้วย” องค์ชายสามลุกขึ้นเก็บตำราเตรียม
ย้ายไปที่อื่น

“หอสมุดหลวงสร้างจากภาชี ล้วนเป็นของเราทุกคน” เฟิงซีส่ายหน้า
“ที่สามมาก่อน หม่อมฉันมาทีหลังสมควรไปนั่งที่อื่นเพคะ”

“ยังคงเป็นน้องห้าที่เห็นออกเห็นใจผู้อื่นเช่นเดิม” เฟิงซวนโอบโหลก โอบหน้า
ส่งางามชาวซิดจากอาการเจ็บป่วย ดูเปราะบางราวกับจะแตกสลายได้ทุกเมื่อ

“เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน พี่สามโปรดรักษาตัวด้วย”

กับพี่สามคนนั้นนางไม่เอายากยุ่งด้วยนัก

เฟิงซีเลือกไปนั่งที่มุมหนึ่งห่างไกลจากมุมอื่นๆ ตั้งใจจะอ่านตำราที่
ค้างค้างไว้นานแล้วให้จบ ทั้งหมดล้วนเป็นตำราเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ตั้งแต่
หมื่นปีก่อนจนถึงปัจจุบัน มีทั้งการกวาดล้างพรรคมารนอกจริต แคว้นใหญ่เล็ก
ล่มสลาย ในที่สุดนางก็เจอตนเองเมื่อชาติที่แล้ว

ประมุขรุ่นที่เก้าของวังเหมันต์

ไปเสินซี!

ตอนเหนือของดินแดนผานกู่ ในทิวเขาสลับซับซ้อนอันสูงเสียดฟ้า

ทะเลเมฆาถูกปกคลุมด้วยทิวเขา ท่ามกลางหมอกน้ำแข็ง มีหมู่ตำหนักที่
ถูกสร้างอย่างประณีตซ้อนเร้นอยู่ตามเทือกเขา ทั้งหมดล้วนสร้างจากผลึก
น้ำแข็งสะท้อนประกายแสงสีฟ้า

ใจกลางหมู่มวลดำหนักมีตำหนักสูงลิ่วใกล้เคียงกับยอดเขาตั้งตระหง่าน
ยามนี้ภายในห้องหนึ่งในตำหนักมีเหล่าผู้อาวุโสน้อยใหญ่มาประชุมกันอย่าง
พร้อมเพรียง รัศมีสีม่วงสีดำฉายประกายวาววับไปทั่วโถง กระทั่งประกาย
สีเงินยังมีไพล่มาให้เห็นบ้าง ที่นี้รวบรวมสุดยอดผู้แข็งแกร่งแห่งดินแดนผานกู่

วังเหมันต์!

หนึ่งในสี่แดนศักดิ์สิทธิ์แห่งดินแดนผานกู่ น่าเสียดายที่ความแข็งแกร่งของเหล่าคนรุ่นเยาว์ในงานประลองแลกเปลี่ยนนรยุทธ์ครั้งล่าสุดร่วงอันดับที่สามหากวัดความแข็งแกร่งโดยรวมย่อมไม่แพ้แดนศักดิ์สิทธิ์อื่น

กลุ่มผู้อาวุโสประจำเก้าอี้ตามลำดับ ยิ่งได้นั่งใกล้กับบันไดที่ทอดยาวขึ้นไปยิ่งมีตำแหน่งสูงส่ง สุดปลายบันไดเป็นบัลลังก์น้ำแข็งที่ยังคงว่างเปล่า

ผู้คนในวังหมั้นตั้งภูษิตเกลียดด้วยชาตุน้ำ อันเป็นชาตุน้ำที่อ่อนโยนที่สุดในโลก แต่ละคนล้วนมีรูปลักษณ์โดดเด่น เป็นมังกรและหงส์ในหมู่คนธรรมดา

มังกรน้ำแข็งร้องคำราม แสงสีฟ้าฉายบนบัลลังก์น้ำแข็งส่องประกายเย็นเยียบ อุณหภูมิภายในห้องพลันลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว บนบัลลังก์ที่เคยว่างเปล่าปรากฏร่างสตรีวัยกลางคนผู้หนึ่ง พร้อมหนึ่งบุรุษหนึ่งสตรีท่าทางเย็นชาเย็นอยู่ด้านหลังบัลลังก์ซ้ายขวา

“การระงับการพรวดินี้หิมะ”

“การระงับหนาว / ทานหญิงหิมะ”

“วันนี้จะขอมาแจ้งเรื่องสำคัญที่จะพลิกชะตาวังหมั้นต์ของพวกเราไปตลอดกาล” เสียงนุ่มนวลถูกพลังปราณขยายจนได้ยินไปทั่วทั้งโถง “นั่นก็คือประตูลิขิตกำลังจะเปิด!”

ฮือฮา! ฮือฮา!

ทุกคนทราบดีว่าประตูลิขิตหมายถึงสิ่งใด นั่นเปรียบเสมือนประตูที่นำไปสู่ความรุ่งโรจน์ ทั้งทรัพย์สิน โชคลาภมากมาย

“ทุกท่านทราบว่าประตูลิขิตจะเปิดทุกๆ หนึ่งหมื่นปี หรืออาจคลาดเคลื่อนประมาณร้อยปี ท่านบรรพชนได้คำนวณแล้วคาดการณ์ว่าภายในห้าทศวรรษนี้ประตูลิขิตจะเปิดออก” ผู้อาวุโสใหญ่กล่าวต่อ “ดังนั้นพวกเราจึงต้องเตรียมพร้อมหาศิษย์วัยเยาว์ที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบห้าปีเพื่อเตรียมเข้าสู่ประตูลิขิต”

ผู้อาวุโสที่มีอายุศิษย์อยู่ในเกณฑ์เยี่ยมรา ในขณะที่มีศิษย์อายุเกินกว่าหมื่นสี่ร้อยด้วยความเสียดาย

“ดังนั้นพิธีทอดสอปพลังในครั้งนี้ ขอให้ทุกท่านออกเดินทางไปตามเขต
ทั้งหลายในแดนศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งหกแคว้นเพื่อเสาะหาศิษย์ที่มีพรสวรรค์เข้า
ร่วมวงแหมนต์!”

เหล่าผู้อาวุโสผู้น้อยใหญ่ต่างแยกย้ายจากไป ภายในห้องโถงจึงเหลือเพียง
สี่คน

“หวังว่ารอบนี้จะมีผู้ถือครองธาตุน้ำแข็ง” จักรพรรดินีหิมะถอนหายใจ

“หากมีวาสนาย่อมต้องได้พบกันแน่” ผู้อาวุโสใหญ่ปลอบ เขาเข้าใจดีว่า
เหตุใดจักรพรรดินีจึงกังวลถึงเพียงนี้

จักรพรรดินีหิมะ ประมุขแห่งวงแหมนต์จะต้องถือครองธาตุน้ำแข็งที่
แสนหายากจึงจะสามารถนำวงแหมนต์กลับสู่ความรุ่งเรืองดังอดีต จักรพรรดินี
รุ่นที่หนึ่งถึงกับกำลัมนถือครองปราณแหมนต์ ส่วนรุ่นที่สิบ และภรรยาของเขาผู้
เป็นจักรพรรดินีรุ่นที่สิบเอ็ดนั้นถือครองธาตุน้ำเท่านั้น

แน่นอนว่าไม่ใช่แคว้นแหมนต์ที่เดียวที่เริ่มเคลื่อนไหว แดนศักดิ์สิทธิ์
อีกสามแดนต่างส่งคนไปยังสถานที่ต่างๆ ไม่ว่าจะรุ่งเรืองหรือกัณดาร ร่ำรวย
หรือยากจน ล้วนไม่ละเลยปล่อยผ่านไป อัศจรรย์สามารถถือกำเนิดได้ทุกที่
พวกเขาจะต้องนำศิษย์เปี่ยมพรสวรรค์ที่สุดเข้าร่วมกับพวกตนให้ได้

**“คุณชาย นายท่านแจ้งให้ท่านจับตาดูการทอดสอปที่เมืองหลวงแคว้น
เพิงให้ดีขึ้น หากมีผู้มีพรสวรรค์ให้ท่านทำทุกวิถีทางชักชวนเขาเข้าแดน
ศักดิ์สิทธิ์ให้ได้”**

“สิ่งที่ทำให้ตาแก่กระวนกระวายได้ถึงเพียงนี้มีสิ่งเดียว” ดงฟางเขียวเย
วางพู่กันพลาแสงแค้นหัวเราะ

ประตูลงสวรรค์!

“เป็นเช่นนั้นที่คุณชายคิดขอรับ ท่านบรรพชนได้ทำนายไว้แล้วว่าประตูล
งสวรรค์จะเปิดในอีกห้าถึงหกปีข้างหน้า ยามนี้แดนศักดิ์สิทธิ์อื่นต่างส่งผู้อาวุโส
และหัวหน้าศิษย์ออกมาเสาะหาศิษย์ผู้มีพรสวรรค์” องค์รักษ์เงาตอบ เขาได้รับ

ข้อมูลนี้ผ่านยันต์สี่อักษรรยะไกล

ตงฟางเซี่ยวเย่หนีถึงคู่มือแห่งมั่งกรเพ็งซึกับเพ็งหยวน หากชักชวนสองคนนั้นเข้าแดนทเวะโอสถได้ ชีวิตต่อจากนี้คงเต็มไปด้วยยลีสัน มุมปากยกยิ้มโดยไม่รู้ตัว จนองครักษ์เงาแปลกใจ

คุณชายของเขาเป็นคนยิ้มยาก นับตั้งแต่พบองค์หญิงองค์ชายแคว้นเพ็ง ก็ดูคุณชายจะอารมณ์ดีมากเป็นพิเศษ

“หาทางเข้าสู่สถานราชวงศ์เจอหรือยัง”

“ยังขอรับ ข้าคิดว่าพวกเขาคงจะติดตั้งค่ายกลบางอย่างไว้ หากไม่มีสายเลือดของเพ็งหวงจะหาทางเข้าไม่พบ หากใช้พลังทำลายข้าเกรงว่าจะเป็นการแหวกหญาใหญ่ตื่น” ฐู่ในที่นี้มีได้หมายถึงบรรพชนแคว้นเพ็งที่เร้นกายอยู่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่รวมทั้งศัตรูของคุณชายด้วย “เหตุใดคุณชายไม่ลองให้องค์ชายเพ็งหยวนหรือองค์หญิงเพ็งซึพาเข้าไปละขอรับ ข้าคิดว่าพวกเขาจะต้องยินยอมแน่นอน”

ไม่ใช่ตงฟางเซี่ยวเย่คิดไม่ถึง แต่เขาไม่กล้าทำ

ตอนแรกที่ยื่นมือเข้าช่วยเพ็งหยวนที่ถูกลอบสังหารก็คิดจะทำเช่นนั้น แต่พอนานวันมิตรภาพก่อเกิด เขาก็ไม่อยากให้ผลประโยชน์มาทำลายมันลง

“ขอข้าคิดให้ดีอีกรอบเถิด”

“คุณชาย บงกชเพลิงพบเฉพาะที่สถานราชวงศ์เพ็งหวงนะขอรับ หากท่านพลาดไป การปลุกสายเลือดก็จะไม่สมบูรณ์”

คุณชายของเขาพลั้งยุทธเลิศล้ำกว่าพี่น้องรุ่นเดียวกัน เพียงแต่การหลอมโอสถยังติดอยู่ที่ระดับปฐพีขั้นต่ำ ซ้ำกว่าผู้อื่นหลายก้าว ทั้งนี้เป็นเพราะพิธีทดสอบพลังและปลุกสายเลือดเมื่อห้าปีก่อนถูกคนชั่วลอบเล่นเล่ห์กลบางอย่างจนเกิดปัญหาทำให้ธาตุไฟถูกปลุกไม่สมบูรณ์ หากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป ตำแหน่งประมุขที่เหล่าคุณชายคุณหญิงกำลังแย่งชิงอยู่จะตกเป็นของผู้อื่นทันที

ในแดนศักดิ์สิทธิ์ก็จะมีที่ยืนให้คุณชายอีก เมื่อเรื่องถึงขั้นนั้น แม้แต่

ชีวิตก็คงรักษาไว้ไม่ได้

“ขำรู้ดี ขอไตร่ตรองอีกรอบก่อน” ตงฟางเซียวเย่หลับตาลง
อนาคตกับสหายเพียงสองคนในชีวิต ควรเลือกสิ่งใดดี

ตัวอย่าง